

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

27. DUBNA 2008

Z obsahu:

Svatý Benedikt z Nursie
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
9. dubna 2008
- strana 2 -

Láska P. Pia
k vlastní matce
Gerardo de Flumeri
- strana 4 -

Nic než sport?
- strana 6 -

Církev - naše Matka
Bernhard Springer
- strana 7 -

Netušená renesance poutí
k svatému Jakubovi
Thomas Maria Rimmel
- strana 8 -

(Můj) život,
který mění svět
Příběh povolání
Mariana Ballerstrema,
novice legionářů Krista
- strana 10 -

Starožitnost?
Bernward Deneke FSSP
- strana 10 -

Musíš mít lásku k sobě
Pascal Ide a Luc Adrian
- strana 11 -

Lidská důstojnost
- strana 13 -

Socha pláčící Madony z chrámu sv. Mikuláše v Cadizu ve Španělsku

Dnes bych chtěl hovořit o svatém Benediktu, zakladateli západního mnišství a také patronu mého pontifikátu. Začnu výrokem svatého Řehoře Velikého: „Muž Boží, který zazářil na této zemi tolika zázraky, oslňoval neméně výmluvností, s jakou uměl vykládat svou nauku“ (II Dial., 36). Tato slova napsal velký papež v roce 592; svatý mnich byl mrtev sotva 50 let a jeho památka byla velice živá mezi lidem a především v kvetoucí řeholní společnosti, kterou založil. Svatý Benedikt z Nursie svým životem a svým dílem ovlivnil zásadním způsobem západní evropskou civilizaci a kulturu. Nejdůležitějším pramenem o jeho životě je druhá kniha Dialogů svatého Řehoře Velikého. Není to životopis v klasickém smyslu. Podle pojetí své doby chtěl ilustrovat prostřednictvím příkladu konkrétního člověka – právě svatého Benedikta – výstup na vrcholy kontemplace, který může uskutečnit ten, kdo se zcela odezdá Bohu. Dává nám tedy vzor lidského života jakožto výstupu na vrchol dokonalosti. Svatý Řehoř v této knize Dialogů také vypráví o mnoha zázracích, které světec vykonal, a ani zde nechce prostě vyprávět něco zvláštního, nýbrž ukázat, jak Bůh napomínáním, pomocí nebo také tresty zasahuje do konkrétních situací lidského života.

Světec z období přerodu

Takovýto přístup „životopisce“ je pochopitelný také ve světle obecného kontextu jeho doby: na přelomu V. a VI. století byl svět postižen strašnou krizí hodnot a institucí zaviněnou zhroucením Římského impéria, invazí nových národů a úpadkem mravů. Tím, že představil svatého Benedikta jako „zářící hvězdu“, chtěl Řehoř naznačit právě v tomto městě Římě východisko z „temné noci dějin“ (srov. Jan Pavel II., *Ins. II/1*, 1979, s. 1158). A skutečně svět-

Svatý Benedikt z Nursie

covo dílo a zvláště jeho Řehoř se projevily jako velký přínos pro opravdový duchovní kvas, který změnil v průběhu staletí tvář Evropy daleko za hranicemi jeho vlasti a jeho doby a probudil po pádu politické jednoty, kterou tvořilo Římské impérium, novou duchovní a kulturní jednotu, totiž jednotu křesťanské víry, sdílené národy kontinentu. Tak se zrodila realita, kterou nazýváme „Evropa“.

Zalíbit se jen Bohu

Narození svatého Benedikta se udává kolem roku 480. Pocházel, jak říká svatý Řehoř „ex provincia Nursiae“ – z oblasti Nursie. Jeho zámožní rodiče ho poslali do Říma získat formaci a studovat. On se však dlouho

ve Věčném městě nezdržel. Jako zcela věrohodné vysvětlení uvádí Řehoř fakt, že mladý Benedikt byl znechucen životním stylem mnoha svých studijních druhů, kteří žili nevázaným způsobem, a nechtěl upadnout do stejných chyb jako oni. Chtěl se líbit jen Bohu: „Soli Deo placere desiderans“ (II Dial., Pro11). Tak ještě před zakončením svých studií Benedikt opustil Řím a odebral se do samoty v horách východně od Říma. Po prvním pobytu v obci Effide (dnes Affile), kde se na určitou dobu obklopil „řeholní společností“ mnišů, stal se poustevníkem nedaleko od Subiaka. Tam žil tři roky zcela sám v jeskyni, která od vrcholného středověku představuje „srdce“ benediktinského kláš-

Editorial

Třetí čtení z páté a šesté neděle velikonoční nás opět vracejí do Večeřadla a tlumočí nám významná Ježíšova slova, kterým jsme na Zelený čtvrtek nemohli věnovat náležitou pozornost, ačkoliv všechny okolnosti, kdy byla vyslovena, k nim neodlučně patří. Ježíšova řeč na rozloučenou by však měla být předmětem naší časté četby a ještě častějšího rozjímání. Pán Ježíš se v ní se svými drahými nejen loučí, ale také konstatuje, že zůstalo ještě mnoho toho, co nebylo vysloveno. Dostává se tak nejen do „časové tísně“, ale dostává se také do „tísně slov“. I kdyby měl k dispozici více času, naráží na problém, že by jeho posluchači jeho slova ještě „nemohli snést“. Proto jim slibuje Ducha Svatého nejen jako útěchu za svůj odchod, ale také jako světlo, které jim odhalí všechno potřebné.

Ačkoliv Duch Svatý mezi tím již přišel, tato „slovní“ tí-

seň se znovu v našich zemích rozhostila. Kdyby dnes Pán osobně vystoupil v českém nebo evropském parlamentu, musel by konstatovat totéž, co řekl tehdy ve Večeřadle: „Měl bych vám říct mnoho věcí, ale vy to nemůžete snést.“ A musel by dodat: Celé vaše neštěstí je v tom, že bez znalosti a bez pochopení právě těch věcí, které nejste schopni snést, si troufáte rozhodovat, a netušíte, jak tragické důsledky to přináší pro současné i budoucí pokolení.

Co se to vlastně snažil Pán v poslední chvíli svým drahým vysvětlit? Chtěl jim především zdůraznit, jak nesmírnou cenu má každý lidský tvor a jak nesmírná je jeho důstojnost. Až za dvě či tři hodiny začne v Getsemanech svůj zápas se Satanem na život a na smrt, podstoupí to právě proto, že mu záleží na tom, aby zachránil důstojnost člověka, svého tvora.

-Iš-

tera nazvaného „Sacro Speco“ (Svatá jeskyně). Období v Subiaku, období samoty s Bohem, bylo pro Benedikta dobou dozrávání. Zde musel snášet a překonávat základní pokušení každé lidské bytosti: pokušení sebezalíbení a touhy postavit do středu sám sebe, pokušení senzuality a konečně pokušení hněvu a pomsty. To bylo totiž Benediktovo přesvědčení, že jedině po překonání těchto pokušení může říct druhým užitečné slovo v potřebách jejich situací. A tak když upokojil svou duši, byl schopen plně kontrolovat podněty svého „já“ a stát se tak tvůrcem pokoje kolem sebe. Teprve nyní se odvážil zakládat své první kláštery v údolí Ania v blízkosti Subiaka.

Na Monte Cassino

V roce 529 opustil Benedikt Subiako a usadil se na Monte Cassinu. Někteří vysvětlují jeho přechod jako útěk před intrikami místního závistivého církevního hodnostáře. Ale tento pokus o vysvětlení se ukázal jako málo přesvědčivý, protože ani náhlá smrt tohoto muže nepřivedla Benedikta k tomu, aby se vrátil (II Dial., 8). Ve skutečnosti se k tomu rozhodl proto, že vstoupil do nové fáze svého vnitřního zrání a své mnišské zkušenosti. Podle Řehoře Velikého exodus z odlehleho údolí Anio na Monte Cassino, vyvýšeninu, která dominuje uprostřed okolní roviny a je zdaleka viditelná, nabývá symbolického charakteru: mnišský život ve skrytu má své opodstatnění, ale klášter má také své veřejné poslání a v životě Církve a společnosti má zviditelnit víru jako životní sílu. A opravdu, když Benedikt 21. března 547 dokončil svůj pozemský život, zanechal po sobě spolu s Řeholí a s benediktinskou rodinou, kterou založil, také dědictví, které předal uplynulým staletím a které přináší i nyní plody na celém světě.

Pokračování na str. 12

Nejčestnější pozvání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Kdo přijal má přikázání, ten mě miluje.

Ježíš dnes chce mluvit se svými důvěrnými přáteli. Jestliže i tebe dnes zve do Večeřadla mezi své nejbližší, je to pro tebe velké významání. Neber tak velkou milost rozhodně jako samozřejmost. Připrav se na toto setkání ještě lépe, než by ses chystal na přijetí nejvyššího možného významání, jakého by se ti zde na zemi mohlo dostat.

Až dosud jsi mohl pobývat v Ježíšově blízkosti, slyšet jeho slova, být svědkem podivuhodných skutků jeho lásky a slitovnosti. Ale dnes přišel čas, kdy tě pozval k sobě domů, do soukromí svého vnitřního života, chce tě uvést důvěrně do nejintimnějšího tajemství. Otevírá ti své vnitřní božské bytí, protože je chce s tebou sdílet. Je důležité, abys dobře porozuměl způsobu, jakým ti vyznává svou lásku:

„Já nejsem sám. Můj život je tajemným společenstvím s Otcem a Duchem. Sestoupil jsem k tobě proto, abych tě pozval k nám: do našeho vnitřního společenství, do samého středu našeho života. Náš život, to je výheň nejdokonalější blaženosti. Přijmeš moje pozvání a vstoupíš se mnou k nám?“

Nemusíš se bát. Můj Otec ti dal zákon. Já jsem ho naplnil. Přijmi jej. Bude to tvoje cesta lásky, po které půjdeš ke mně, ale nepůjdeš po ní sám. Budeš-li mě opravdu milovat tak, že zachováš má přikázání, můj Otec, který mne miluje a miluje ty, kteří milují mne, dá ti jako společníka – Ducha pravdy. V jeho světle budeš poznávat, jak krásné a vznešené je všechno to, co od tebe žádám. Chci to jen proto, abys i ty mohl být se mnou tam, kde jsem já. Můj Duch je Světlo, ve kterém já poznávám Otce a Otec poznává mne. Můj Duch je Lásky, kterou já miluji Otce a On miluje mne. S naším Duchem i v tobě přebývá naše světlo a naše láska. Naše světlo a naše láska – to je celý náš život. Dal jsem ti svá přikázání, protože můj Otec i já tě chceme milovat a chceme ti seslat svého Ducha, abychom mohli žít pospolu, my v tobě a ty v nás. Kde je láska, tam je i světlo. Když se budeme opravdu milovat, dám ti poznávat sebe a naše tajemství.“

Dopřej si chvíli ticha, abys mohl domyslet a strávit toto neuvěřitelné a šokující Ježíšovo pozvání a současně vyznání lásky. Jestliže máš pocit, že to přesahuje tvé myšlení i tvou

představitost, požádej Pána, aby ti své pozvání znovu zopakoval.

Srovnej tuto nabídku božské velkodušnosti s tak častou představou Boha jako zachmuřeného starce, který odněkud z dálky svými necitelnými zákazy kazí člověku každé potěšení. To je pohled zrozený v mysli těch, kteří nejsou ochotni přijmout Ducha, kteří ho *nevidí ani neznají*, protože milují jen sebe, a představa nekonečné bytosti, která nezištně miluje a rozdává sama sebe, jim zůstává naprosto cizí a nepochopitelná. Oni ve své představě Boha jen absolutizují své vlastní sobectví. Takto pokřivenou představu Boha je ovšem těžké si zamilovat. Ona naopak svádí člověka k zaslepené a opovážlivé kritice nejvyšší bytosti a k falešnému sebevědomí samospasitele a prométheovského osvoboditele z područí „nelidského boha“.

Z Ježíšových slov však můžeš jasně poznat, že důvod, proč Bůh dává přikázání, je zcela opačný. Ona jsou projevem nejvyšší Boží lásky. Bůh, který by nemiloval tak, jak ti to vysvětluje tvůj Pán, by byl stejně absurdní jako hranatý kruh. Bůh je Bohem právě proto, že miluje. Jen jeho láska ho přiměla, aby vystoupil ze svého bytí a dal průchod své velkorysému štědrosti tím, že stvořil svět a v něm člověka, kterému nezištně nabídl účast na blažené a nejtědřejší vzájemnosti: na svém vlastním životě. Boží život – to je rozdávání sebe sama. Jak nesmírně na tom Bohu záleží, poznáváš z toho, že ve svém Synu sám *vytrpěl smrt, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k sobě*. Ježíšova přikázání jsou spolehlivým návodem, jak můžeš ve svém životě uprostřed lidského společenství následovat Boží způsob chování a jednání v rozdávání sama sebe. Tak i v tomto slzavém údolí, navzdory všem strádáním, trampotám a bolestem můžeš zřetelně zakoušet podíl na té radosti, jakou Bůh prožívá sám v sobě. On sdílí s tebou svůj život, nalikolik ty sdílíš jeho božský způsob chování: *dobrotu, pokoru, mírnost, shovívavost*. Ježíš tě ujišťuje, že máš *připravené místo* v Božím lůně, kde tvé dokonalé účasti na Boží blaženosti už nebude nic stát v cestě. Teprve pak, až uvidíš tváří v tvář toho, kdo ti to dovolil a umožnil, aby ses mu podobal a důvěrně se s ním stýkal, utoneš v závratném blahu z pocitu, že celá věčnost je krátká na to, abys vzdal náležitou chválu svému Stvořiteli, Vykupiteli a Posvětiteli.

Já septe Bohu všechny země, opěvujte slávu jeho jména, vzdějte mu velkolepou chválu! Řekněte Bohu: „Jak úžasné jsou tvoje díla!“⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 66

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 8,5–8.14–17

Filip přišel do hlavního samaršského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha posedlých totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samaršsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha Svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nestoupil, byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha Svatého.

2. čtení – 1 Petr 3,15–18

Milovaní!

Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přitom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení – chce-li to tak Bůh – za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného. Vždyť i Kristus vytrpěl jedinou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

Evangelium – Jan 14,15–21

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Pomocníka, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky, zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už nevidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a je zachovává, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec, a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

Matka otce Pia se jmenovala Maria Giuseppa de Nunzio. Narodila se 28. března 1859 v Pietrelcině a zemřela 3. ledna 1929 v San Giovannu Rotondo.

Byla to štíhlá žena se světlými očima a souměrnými rysy v obličeji. Ačkoliv pocházela z prostého lidu, působila vznešeným dojmem. Byl schopná kdykoliv vyprávět s velkou výřečností o krásných věcech, především však byla Maria Giuseppa vážená, hluboce zbožná žena. Nejedla nikdy maso nejen v pátek, ale ani ve středu, a to z úcty k Panně Marii Karmelské. Vedla velmi zdrženlivý život jako matka i hospodyně a zpívala v chrámovém sboru. Přivedla na svět sedm dětí, z nichž čtvrté byl otec Pio.

Ten svoji matku miloval velice něžně. Nazýval ji maminka, matička, italsky mammella, což je výraz jeho hluboké lásky, jakou k ní choval ve svém srdci; tím vyjadřoval svoji něžnou náklonnost k matce.

Tuto lásku projevil v celé síle, když se s ní 3. ledna 1903 musel rozloučit, aby mohl následovat hlas Páně, který ho volal do kláštera. Otec byl tehdy v Americe, a tak se všechna jeho láska a všechna jeho bolest soustředila na matku. Ale poslechněme si, jak František sám později popisuje toto bolestné rozloučení, když vypráví v jednom dopisu o viděních, jimiž ho Pán odměnil při jeho vstupu do kláštera:

„Nesmíme si myslet, že ona duše strašně netrpěla, když se musela rozloučit s těmi, ke kterým se cítila velice připoutána. Zdálo se jí dokonce, jako by jí nastávající odloučení drtilo kosti; a pociťovala tuto bolest tak živě, že málem ztratila vědomí.

Tak jak se neodvratně blížil den odjezdu, rostlo toto utrpení až k nekonečnu. Poslední noc, kterou strávila se svými drahými, těšil Bůh duši novým viděním. Viděla Ježíše a jeho Mat-

ku v plné slávě. Povzbuzovali její duši a ujišťovali ji svou obzvláštní láskou. Nakonec položil Ježíš svou ruku na její hlavu a toto gesto stačilo, aby posílilo

Maria Giuseppa de Nunzio

alespoň vnější část duše, takže okamžik bolestného rozloučení i přes velké mučednictví pro tělo i duši nevyvolal ani jedinou slzu“ (Dopisy I, 1282n).

Víme, že ono odloučení bylo i pro jeho matku nadmíru bolestné. Když před ní František poklekl a prosil o požehnání dříve, než odjede, vzala jeho ruce do svých a řekla, přičemž ze všech sil zadržovala slzy: „Můj synu, cítím, že mi to trhá srdce, ale svatý František tě volá, proto musíš jít.“ Pak ji však opustily síly a ona omdlela. Když se opět probudila, dala synovi požehnání, vtiskla mu do ruky růženec, ob-

jala ho a rozloučila se s ním jako velká biblická žena slovy: „Můj synu, v tomto okamžiku nesmiš myslet na bolest své matky. Musíš nás opustit, proto jdi!“

Během noviciátu v klášteře v Morcone nebyla láska bratra Pia k matce o nic menší. Je známá epizoda z návštěvy jeho matky u něho v onom roce. Bratr Pio, kapucínský novic, k ní přišel plný pokory, se sklopeným zrakem, aniž by vyslovil jediné slovo. Jeho matka tím byla velice překvapená a zeptala se ho starostlivě: „Můj synu, ty jsi

Mladý P. Pio

oněměl?“ Pater Pio později přiznal: „Když jsem ji spatřil, nejráději bych se jí vrhl kolem krku, ale přísné předpisy noviciátu to nedovolovaly.“

Když skončil rok noviciátu, přesídlil bratr Pio do kláštera

V rodném domě P. Pia

Sant' Elia v Pianisi, aby mohl pokračovat ve studiu. Jednoho dne dostal od učitele za úkol, aby napsal pojednání na téma „Matčín polibek“. Bratr Pio byl nadšen a vložil do vypracování tématu celou svou duši:

„Jak sladké a něžné jsou matčiny polibky! Jsou jako malé šipy, které zasahují i nejtvrďší srdce nevděčných synů. Kdo by vůbec na ně nepomyslel při vzpomínce na stálou mateřskou péči a mnoho polibků, které nám vtiskla na tvář, když jsme byli malí?

Mezi mnoha polibky, které moje milá matka zanechala na mé tváři, je jeden, na který mi v srdci zůstala vzpomínka více než na ostatní a při pouhé vzpomínce na něho musím zvolat: Ó moje matko! Jak velice jsi mě milovala!

Chci nyní krátce popsat, o co šlo, protože je to nutné.“

Bratr Pio pokračuje a vyprávuje příběh, který obsahuje snad jediný autobiografický rys z jeho života. Bylo to o prázdninách na návštěvě u tety, u které měl pobýt čtrnáct dní daleko od doma. Když stanovená doba uplynula, nechtěla ho teta a ostatní v domě nechat odejít a chtěli si ho za každou cenu podržet ještě tři dny. Pro ubohou matku znamenal tento čas úzkostně čekání. Bratr Pio pokračuje:

„Když se moje matka v danou dobu nedočkala mého návratu, měla nesmírnou starost a prolévala doma slzy k neutěšení. V těch posledních dnech nedělala doma nic jiného, než že vycházela na cestu, po které jsem měl přijít, a běžela po ní, aby viděla, zda už se konečně neobjevím. Konečně nadešel den mého návratu. Když se kočár objevil na obzoru, poznala mě už z dálek, protože jsem se vykláněl z okna ve dveřích. Rychle a s přešťastnou tváří přiběhla, vytáhla mě z kočáru, objala, zasykala tisícem polibků na moji tvář a plakala úlevou.

Ó ano, ty polibky zůstanou navěky vtisknuty v mém srdci.“ (Školní úkoly s. 156, Téma č. 57; Fra Pio psal tento úkol koncem roku 1904.)

Když skončila školní léta v Sant' Elia v Pianisi, poslali bratra Pia na další studia do kláštera Serracapriola (1907–1908) a do Montefusco (1908–1909).

Odtud napsal o Vánocích 1908 dopis matce, která byla sama, protože otec podruhé odjel do Ameriky.

„Milá maminko, Vánoce jsou už blízko a já je nechci nechat uplynout, aniž bych Vám vyjádřil pocity vděčnosti, které k Vám cítím. Vy jste byla a stále jste člověk, kterého nejvíce miluji, Vás, která jste věnovala tolik péče a námahy mé dobré výchově.

V ten nejkrásnější den neopomenu vyslat k božskému Dítěti nejvroucnější prosby, aby na Vás a na celou rodinu seslalo nejštědřejší požehnání pro tento život a darovalo Vám jiný život ve svatém ráji.

Současně doufám, že nepatříte do počtu těch falešných křesťanů, kteří celé svátky nemají smysl pro nic jiného než pro smyslové požitky, nýbrž že naopak pro Vás spočívají především v tom, být v přátelství s Bohem. Proto Vám radím, abyste se na tato tajemství připravily s opravdovou lítostí nad svými pochybeními proti Bohu a oslavou niterného svatého přijímání, abyste mohly přijmout požehnání novorozeneho Jezulátka.

Posílám Vám a babičce a sestram pravé polibky a zůstávám Váš syn fra Pio“ (Epist. IV. 9028. n).

O dva roky později 10. srpna 1910 byl Pater Pio vysvěcen na kněze a matka se snažila i přes otcovu nepřítomnost oslavit tuto událost co nejlepším způsobem podle tehdejších tamních obyčejů.

Nevíme nic o té době, kdy Pater Pio žil ze zdravotních důvodů doma, nejdříve jen s matkou

Pohřeb matky P. Pia

a pak i s otcem, který se vrátil z Ameriky v roce 1916.

Když se pak syn natrvalo usadil v San Giovanni Rotondo, navštěvovala ho matka tak často, jak to jen bylo možné, zvláště poté, co obdržel Kristovy rány. Poslechněme si, co se událo v měsíci máji 1920, kdy dobrá mamma Peppa 44 dní pobývala v domě Marie Pompiliové, která nám tento příběh vypráví.

Každé ráno šla Maria Giuseppa do kláštera, aby byla přítomna mši svatě svého syna a přijala z jeho rukou svaté při-

jímání. Po mši svatě někdy přišla do sakristie a zašla za Paterem Piem, aby mu něco řekla, ale on jí nevěnoval vůbec pozornost. Již když se k němu blížila, odešel pryč. Nikdy jí nedovolil, aby mu políbila ruku. Jak často byla tato ubohá žena blízko tomu, aby ji políbila, jak to dělaly všechny přítomné ženy, ale on jí vždy ihned stáhl.

Ubohé matce působilo toto chování syna velké starosti a nemohla zadržet slzy. Jednou si postěžovala své přítelkyni Marii Pompiliové a řekla: „Jsem zde už

dvacet dní, a nemohla jsem s Paterem Piem promluvit ani jediné slovo. Svatá Matko Boží, proč se tak chová? Nenechá mě ani jednou políbit svou ruku.“

Přítelkyně řekla Pateru Piovi o těchto starostech jeho matky a dostala tuto odpověď: „Kdy to kdo zažil, aby matka musela líbat ruku svého syna?“

Tak bylo chování Patera Pia vůči jeho matce výrazem nikoliv nedostatečné lásky nebo péče, nýbrž bylo odůvodněno právě jeho láskou a především nejvyšší úctou vůči té, která mu darovala život a výchování.

Podobná příhoda se stala ještě jednou několik týdnů před smrtí mammy Peppy.

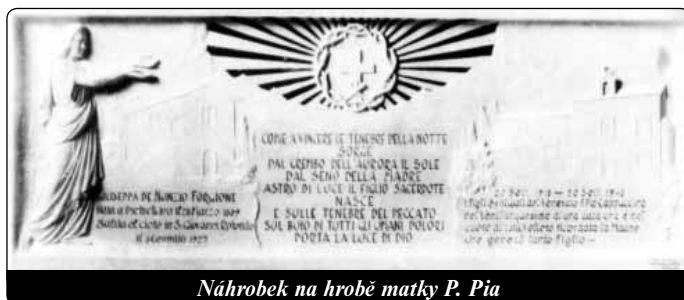
5. prosince 1928 se vrátila slečna Maria Pylle z krátkého pobytu v Pietrelcině do San Giovanni Rotonda a přivedla s sebou matku otce Pia, aby mohla oslavit Vánoce v blízkosti svého syna.

Když přišly na náměstí před malým kostelem, potkaly zde P. Pia. Jeho matka chytila synovu ruku, a než ji mohl stáhnout, řekla: „Otče Pio, líbám ti ruku jménem tety Libery“ (první polibek), „od tety Pellegriny“ (druhý polibek), „od tety Filomeny“ (třetí polibek). A tak to šlo dále jménem deseti nebo více tet a příbuzných.

A konečně řekla: „A teď, otče Pio, ti líbám ruku za sebe.“ Už se k tomu chystala, ale nepodařilo se jí to, protože než se k němu stačila sklonit, P. Pio jí ruku prudce vytrhl a držel ji vysoko. Se zdviženými rukama prohlásil: „Nikdy! Syn musí líbat ruce matce, ale nikdy ne naopak!“

Od toho dne mamma Peppa svého syna poslechla a už se nepokoušela políbit mu ruku. Každé ráno, když přijala u hlavního oltáře z jeho rukou svaté přijímání, jakmile to proběhlo, sehnula se až k zemi a políbila to místo, kde stály jeho zraněné nohy.

I když sněžilo a byla ledová zima a víchř, stoupala každé ráno z domu Marie Pylleové, kde bydlela, ke klášteru, aby byla

Náhrobek na hrobě matky P. Pia

přítomna na mši svaté a pozdravila svého syna. Měla na sobě prostý a na toto období lehký šat, ale nechtěla od nikoho přijmout teplejší oděv ani teplý vlněný plášť.

Ve Svatou noc šla do kostela, který byl přeplněn věřícími. Seděla mezi oltářem Neposkvrněné a zpovědnici otce Pia a byla přítomna na jeho třech mších svatých. Pak šla domů a lehla si na lůžko. O tři dny později konstatoval lékař oboustranný zápal plic. P. Pio, který pro svou matku znamenal všechno, často ji navštěvoval, vždy v doprovodu kvardiána, který přinášel nemocné každé ráno svaté přijímání. Setrval u smrtelné postele až do konce. Udělil k dojetí všech přítomných matce svátost pomazání nemocných.

Když viděl, že jeho matka již brzy vydechne naposled, nemohl to vydržet. Políbil ji na čelo, hluboce vzdechl a ztratil vědomí. Dva lékaři ho odnesli od lůžka.

Kvardián kláštera Sant' Elia z Pianisi zaujal místo P. Pia u lůžka jeho matky a v jeho náručí zesnula mamma Peppa 3. ledna 1929 v 6.15 hodin.

V sousedním pokoji ležel Pater Pio na úzkém lůžku a dal volný průchod své bolesti a proudům slzí. Proplakal mnoho kapesníků a přítomní nemohli zadržet své slzy, když slyšeli jeho nárek: *Maminko moje! Mo-*

je krásná maminko! Mamičko moje!...

Aby ho potěšil, řekl mu někdo: „Ale otče Pio, vy sám jste nás učil, že bolest není nic jiného než výraz lásky a že ji musíme obětovat Bohu. Proč tak pláčete?“

Pater Pio odpověděl: „Je to přesně tak, a přece: slzy lásky, jen lásky a nic jiného.“

Pohřeb mammy Peppy se konal příští den a byl to úctyhodný průvod, který krácel za rakví ulicemi malého městečka na místní hřbitov v San Giovanni Rotondo, kde byla uložena do společného hrobu kapucínů.

Na jejím náhrobku jsou napsána tato slova:

*Tak jako z klína červánků
vychází slunce,
aby zvítězilo nad stíny noci,
tak vyrůstá na hrudi matky
zářící hvězda kněžského syna
a vnáší do temnot hříchů
a tmy všech lidských bolestí
Boží světlo.*

Chtěl bych na závěr připojit dvě poznámky. První je tato:

Když ještě otec Pio žil (ale ještě i dnes, mnoho let po jeho smrti), mnoho poutníků, kteří znali jeho velkou lásku k rodičům, dříve než v kláštere navštívili jeho samotného, zašli na hřbitov k hrobu jeho rodičů. Protože P. Piovi nic nemohlo zůstat skryté, káral je bolestně: „Aha, nejdříve jste šli k mým rodičům, abyste se doporučili jejich přímluvě!“

A jako druhou poznámku bych chtěl upozornit na čtvrté přikázání: „Cti otce svého i matku svou“ – první a jediné přikázání, k němuž je připojen příslib: „...abyš dlouho žil a dobře ti bylo na zemi“ (Ex 20,12; Dt 5,16).

Pater Pio žil 81 let a 4 měsíce. Dosáhl tak poměrně vysokého věku. Snad jsou četné dny jeho života také odměnou za jeho lásku, kterou choval ke svým rodičům.

*Z Die Stimme Padre Pios 3/2007
přeložil -lš-*

Nic než sport?

Může bojkot olympijských her v Pekingu změnit situaci lidských práv v Číně? O této otázce se vedou velké spory. Ale očekávání, že taková akce světových špičkových sportovců může dosáhnout u čínského vedení změnu smýšlení, je málo realistické. V Říši středu se beze strachu o ztrátu pověsti nebo o jiné důsledky děje úplný opak: tlak na opozici a na demokraty nabývá v předešlé ke hrám na síle. Události v Tibetu jsou pro mnohé lidí něco jako zástupné porušování lidských práv.

Ve skutečnosti se mírové a kulturně sbratřující působení zcela zkomercionalizované vrcholné sportovní události bezmezně přeceňuje. Takový sport je i politicky málo vydatný, i když se skrze funkcionáře tak trochu dotýká také světa politiky. Právě bezmezná ekonomizace a takřka kriminální doprovodné jevy, jako je doping, přivedly hystericky vygradovanou sportovní show u mnoha přemýšlivých lidí k diskreditaci. Často jsou řeči o fair play a svobodné hře pouhou frází. Jde při tom všem o peníze a takřka o nic jiného než o peníze. Tržní cena špičkových sportovců se živí přede-

vším z jejich reklamní ceny a teprve v druhé řadě z jejich výkonů. K tomu přistupuje bezmezná sebepovyšování a takřka posvátné zasvěcování. Samotný běh s pochodní je bezpříkladně náhražkový náboženský obřad.

Výše, rychleji, dále. Ještě nikdy nenoslo pochodeň tolik sportovců – 20 000 – tolik kilometrů – 137 000 – více než třikrát kolem rovníku. Horolezci ji mají vynést až na Mount Everest – jako světlo na nejvyšší místo země – kde podle archaických pohanských představ bydlí božstva. „Velekněží“ a „zákoníci“ kultu sportu vyznávají tak „olympijského ducha“ jako zahradu porozumění mezi národy. Skutečnost diktatur i ve sportu však vypadá zcela jinak. Víme, jak brutálně používají atleti v tomto systému své tělesné vlohy a síly, jak je vykořisťují, nikoliv bez škody na zdraví. Sport, nic jiného než sport?

Tyto souboje nás přesto fascinují. Vítězství a porážky – a vždy také tragika: sport jako inscenace života.

CIG

*Z Christ in der Gegenwart
14/2008 přeložil -lš-*

PROTEST PROTI PORUŠOVÁNÍ LIDSKÝCH PRÁV JE PORUŠENÍM LIDSKÝCH PRÁV?

Společnost pro ohrožené národy podala protest proti rozhodnutí olympijského výboru, který jakýkoliv protest sportovců pro diskriminaci Tibeťanů čínskými úřady chtějí hodnotit jako porušení olympijské charty.

PAPEŽ ODSUZUJE NÁSILÍ V TIBETU

„Mé otcovské srdce prožívá velký smutek a utrpení mnoha lidí.“ „Násilím se žádný problém nedá vyřešit, naopak problémy rozmnožuje. Zvu všechny, abyste se se mnou spojili: Prosme všemohoucího Boha, který je zdrojem světla, aby osvětlil ducha všech lidí a daroval jednotlivcům odvahu, aby zvolili cestu dialogu a tolerance.“ Bohužel, zřídka se setkáváme s tím, že by tato a podobné prosby Svatého otce ovlivnily veřejné modlitby a přímluvy v našich chrámech.

DALŠÍ KNĚZ ZAVRAŽDĚN

V Bagdádu byl 5. dubna zavražděn 40letý syrsko-pravoslavný kněz Jossef Adel, který vedl školu navštěvovanou jak křesťany, tak muslimy. Byl zastřelen při jízdě autem. *Kath-net*

ZLATÁ RŮŽE PRO ALTÖTING

Mariánské poutní místo Altötting v Bavorsku obdrží 15. srpna od papeže Benedikta XVI. velké vyznamenání: „Zlatou růži“. Bude to na území Německa první případ. „Zlatá růže“ je umělecký artefakt zhotovený římskými umělci z ryzího zlata. Papež žehná každoročně jednu takovou růži v neděli Laetare (4. neděle postní) a nikdy ji neobdrží žádný člověk, nýbrž jen instituce nebo chrám. U nás obdržela v roce 1984 Zlatou růži bazilika na Velehradě.

Kath-net

V ýrok svatého Cypriána je známý: „Nemůže mít Boha za otce, kdo nemá Církev za matku“ (De unitate Ecclesiae 6). Proto je na místě otázka: Čím je pro mě Církev? Je pro mě skutečně matkou? My věřící si často a právem stěžujeme, že svět a média nemohou proniknout pod povrch Církve a pochopit také její tajemství milosti, její duchovní skutečnost, že ji vidí jen z vnější stránky – politické, sociální – a že je to u nich spíše jen tlachání než snaha porozumět její podstatě.

Ale je to jen svět, kdo propadá takovému omylu, nebo jsme to častěji i my sami, kteří jsme v kontaktu s jejími lidskými strukturami? Na zkoušku stačí si položit otázku: Jakou vnitřní reakci ve mně vyvolává slovo *církev* jako první? Stoupá ve mně ihned láska k ní, anebo myslím takřka hned na osoby, struktury, úkoly, utrpené bezpráví...? Víme, co tím svět myslí, když slyší slovo Církev: myslí na Vatikán nebo církevní hierarchii – papeže, biskupy a kněze! Vystavujeme se nebezpečí, že podlehneme stejnému nedorozumění, pokud je dokonce neprovokujeme.

Církevní Otcové vztahovali slova žalmu 45 *Všechna krása královny přichází zevnitř* jednohlasně na Marii a na Církev (srov. Jeroným, Dopisy 107,7; Augustin, Exp. ad Psalmos 44, 29). Krásou Církve je milost, které je „plná“, podobně jako Maria. Milost je v Církvi jako perla v lastuře. S tím rozdílem, že zde to není lastura, kdo vytváří perlu, ale perla, která vytváří lastuře. Nikoliv Církev plodí milost, nýbrž milost plodí Církev.

Krásá Církve

V Lateránském muzeu v Římě se nacházejí dva úlomky slavného nápisu Aberkiosova – „královny všech křesťanských náhrobních nápisů“ – jak ho archeologové označují.

Jeden křesťan jménem Aberkios dal ve 2. století v Hierapoli-

su v Malé Asii vytesat do kamene svůj náhrobní nápis. V něm vypráví, co na svých cestách světem zažil, a to vzhledem k pronásledování v zastřené, tajemné formě. Stojí za to uvést tento text, který ukazuje, jakýma očima je také možno vidět Církev:

Moje jméno je Aberkios a jsem žákem velmi vznešených pastýřů. Ti mě vyučili ve správných Písmech, poslali mě do Říma, abych rozjímal o vznešeném majestátu, abych spatřil Královnu ve zlatých šatech a ve střevíčkách ze zlata. Viděl jsem také lid, který měl zářící pečeť... Všude jsem nacházel bratry. Jako průvodce jsem měl Pavla a všude mě provázela víra. Připravili mi všude rybu z pramenité vody, nesmírně velikou, zázračně čistou, ulovenou neposkvrněnou Pannou. Dávala ji všem svým přátelům za pokrm. Má drahocenné víno, které nabízí spolu s chlebem (Inchiridon Fontium Historiae Ecclesiae Antiquae 155).

Jaká rzyí svěžest v pohledu na Církev, jaký úžas nad mystériem! Pro Aberkia je Církev Královna ve zlatých šatech, lid má zářící pečeť – křest, Krista má za svého pastýře, za vůdce má Písmo a Eucharistii (Rybu z pramenité vody, drahocenné víno a chléb za pokrm). Církev znamená, že všude máme bratry.

Kristus nechce odpouštět bez Církve

To, co nejvíce oslovuje naši dětinou lásku a vděčnost k Církvi, je skutečnost, že ona je místem odpuštění hříchů. V Církvi

prožíváme, že nám dává možnost vždy znovu oživit tím, že jsou odpuštěny naše hříchy.

Církev nemůže nic odpustit bez Krista a Kristus nechce nic odpouštět bez Církve. Církev nemůže odpuštět nikomu s výjimkou toho, kdo lituje, tzn. toho, koho se dotkne Kristova milost; Kristus nechce odpouštět nikomu, kdo opovrhne možností obrátit se na Církev (Isaak von Stella Sermones II, Pl 194, 1729).

Platí sice, co říká sv. Augustin, že Církev prokazuje *odpuštěním hříchů službu nikoliv z vlastní moci, nýbrž že se tak děje skrze Ducha Svatého, když jsou odpuštěny hříchy*. (De Sancto Spiritu III, 137) Ale současně platí, že se jedná o službu, kterou Kristus chtěl, a proto je nenahraditelná.

Konvertita G. K. Chesterton napsal ve své autobiografii:

Když se mě lidé někde mezi jiným ptají, proč jsem se připojil k římské církvi, zní moje první odpověď: Abych byl zbaven svých hříchů. Protože neexistuje žádné jiné náboženské společenství, které skutečně prohlašuje, že lidi zbavuje hříchů. (...) Našel jsem jen jedno jediné náboženství, které má odvahu sestoupit se mnou do hlubin mne samotného (Guliano, Chesterton e Belloc, Milán 2002, s. 103).

Když se ptali Dona Milaniho, silně sociálně angažovaného kněze z jižní Itálie v minulém století, který měl kvůli tomu potíže s Církvi, proč se s ní nerozejde, odpověděl: *Neopouštíme Církev, protože bez jejích svá-*

tostí a její nauky nemůžeme žít. V tomto náboženství má mezi jiným největší význam svátost odpuštění hříchů; jsem katolík téměř jen proto, abych mohl získat odpuštění hříchů a toto odpuštění udělovat (M. Lancisi, Un segreto di Don Milani, Casale Monferrato 2002, s. 98).

Svátost smíření je moment, ve kterém se jednotlivému věřícímu přiznává ta nejvyšší důstojnost. V každém jiném momentu církevního života je věřící jen jedním z počtu všech ostatních: jeden z těch, kdo slyší Boží slovo, kdo přijímá Kristovo Tělo – ale zde je zcela jedinečný, Církev zde existuje zcela jen pro něho.

Má-li však být zpověď v boji proti hříchu rozhodující a účinná, pak musí být náš způsob zacházení s ní obnoven „v Duchu“. To znamená, že to není pouhý ritus, který prožíváme ze zvyku nebo z přinucení, nýbrž je to osobní setkání se zmrtvýchvstalým Kristem, který nám umožňuje, abychom svůj prst vložili do jeho rány a uzdravující silou jeho Krve prožili radost, že jsme zachráněni.

Je vhodné, abychom obvyklé schéma zpytování svědomí, (které možná zůstalo nezměněné od dob našeho dětství a mládí) tu a tam dali stranou a obrátili se k tomu nejpodstatnějšímu: „Co se Ti, můj Pane, na mně nejvíce nelíbilo od mé poslední zpovědi?“ Nikdy jsem tuto otázku nepoložil, aniž bych na ni více méně okamžitě neobdržel odpověď...

Uzavřeme tuto úvahu chválou z listu Efezanům (3,20–21):

„Tomu pak, který má moc vykonat na nás věci nad pomyslení nesmírně vznešenější, než my prosíme nebo chápeme, tomu buď sláva v Církvi ve spojení s Kristem Ježíšem po všechna pokolení na věčné věky. Amen.“

Církev - naše Matka

„Nemůže mít Boha za otce, kdo nemá Církev za matku“

JE TO MATKA, KDO SMÍRUJE DĚTI

Otázka jednoty je mariánská otázka. Je to matka, kdo smíruje děti.

Není to snad Mariino přání, dát svou dobrotu a svou péči k tomu, aby Kristovu Nevěstu, Církev, po dlouholeté námaze v této věci potěšila a přivedla k naplnění toto požehnání jednoty všech údů křesťanské rodiny, vznešeného plodu jejího mateřství?

Papež Lev XIII.

Netušená renesance poutí k svatému Jakubovi

Putování po tradiční svatojakubské cestě zažívá v našich dnech opravdový rozkvět. Ještě před třiceti lety si takový vývoj nikdo neuměl představit. Poutí k hrobu svatého apoštola Jakuba v Santiagu de Compostella se setkává se zájmem také u lidí, kteří mají daleko k víře. Ředitel Thomas Maria Rimmel se dal nakazit touto netušenou renezancí svatojakubského putování a sám se vydal na cestu. Plný dojmu napsal několik článků a osvětluje význam těchto poutí. Následující příspěvek se týká především duchovního vývoje těchto poutí.

„Ultreia!“ „Pojďme do Santiagu de Compostella!“

Koncem května 2007 jsem se vydal na cestu do Santiagu de Compostella. Zcela sám jsem se vmísl mezi poutníky a na tzv. „Camino“ jsem ušel 400 km po severním Španělsku. Moje zkušenosti překonaly očekávání. Jsem přesvědčen, že jakubské putování je možno pokládat za výraz pro nový rozkvět Církve. Již více než tisíc let putují lidé po jakubské cestě na západním pobřeží Španělska k hrobu svatého Jakuba. I když se dnes poutníci pozdravují „Buen camino“, neumkl zcela starobylý důstojný pozdrav „Ultreia!“. Ten znamená totéž jako *Pojďme do Santiagu de Compostella! Jdem dále k svatému Jakubu!*

Svatý apoštol Jakub Starší

V Novém zákoně se vyskytuje několik osob, které nesou jméno Jakub. Jeden je *bratr Kristův*: „Není to tesař, syn Josefův a bratr Jakuba, Josefa Judy a Šimona?“ (Mk 6,3), dále je to apoštol *Jakub Mladší* – Jakub, syn Alfeův (Mk 1,185), a konečně apoštol *Jakub Starší*, bratr apoštola Jana, jehož hrob je uctíván v Santiagu de Compostella. Nejdříve povolal Ježíš za apoštoly oba bratry Šimona a Ondřeje, pak syny Zebedeovy – Jakuba a Jana. Všichni čtyři byli rybáři. Na břehu Genezaretského jezera je Ježíš povolal od jejich sítí: „Ihned opusti-

li loď a svého otce a šli za ním“ (Mt 4,22).

Při významných událostech směl být přítomen i svatý Jakub: při proměnění na hoře Tábor, když Pán mluvil s Mojžíšem a Eliášem (Mt 17,1–2), nebo při agonii v zahradě Getsemanské, když Pán pozval tři z učedníků – Petra, Jakuba a Jana – a vyzval je: „Bděte a modlete se“ (Mt 26,36). Jakub tedy patřil ke třem zvláštním způsobem upřednostňovaným učedníkům.

Mučednická smrt a pohřeb

Jeho smrt v roce 44 popisují Skutky apoštolů: „V té době začal Herodes zle zakročovat proti některým členům církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popravovat mečem (Sk 12,1–2). Pozdější podání, které se odvolává až na Isidora ze Sevilie, vypráví, že Jakub pobýval ve Španělsku a hlásal v této důležité oblasti Římské říše evangelium. Po-

Svatý Jakub

dle Ježíšových slov: *Budeteými svědky ...až na konec země!* (Sk 1,8) šel skutečně na tehdy známý konec země. Ještě dnes se výspa v Galicii nazývá *Finisterrae* – Konec země. Jakub působil především v Aragonii. S tímto působením je spojeno první zjevení Matky Boží. Již před odjezdem ze Svaté země mu slíbila, že ho bude navštěvovat všude, kde se bude zdržovat. Podle tradice zjevila se mu 53letá Matka Vykupitele skrze bilokaci v Zaragoza na sloupu a uložila mu, aby zde založil chrám, kde bude uctívána. Tradice skutečně sahá až k původům katedrály, ve které je kaple Santa Maria de Pilar (Maria na sloupu). Později se Jakub vrátil do Jeruzaléma a vedl tamní církevní obec.

Podle jiného podání byly jeho ostatky přeneseny do Španělska do města Santiagu de Compostella. Po jeho mučednické smrti se jeho oba žáci Anastáz

a Teodor postarali o apoštola mrtvé tělo, naložili je na loď a bez kormidla přenechali vedení lodi Boží prozřetelnosti. Po sedmi dnech přistála loď v Galicii v oblasti, kde panovala pohanská vládkyně „Lupa“ (Vlčice). Rozladěná panovnice naložila oba učedníky na vůz, do kterého byla zapřažena divoká zvířata. Doufala, že tato divoká dobytčata se splaší a postarají se o jejich smrt. Spřežení však odvezlo vůz zcela pokojně před její palác. Byla tím tak dojata, že přijala křesťanskou víru. Nejdříve bylo tělo Jakubovo přechovávána v Iria Flavia – dnešní Padrón. Po několika dnech byly tělesné ostatky apoštola Jakuba přeneseny do Santiagu de Compostella a zde uloženy.

Objevení hrobu v 9. století

V důsledku pronásledování křesťanů upadl hrob brzy v zapomenutí. Ostatky byly nalezeny teprve v 9. století. V roce 829 jeden starousedlík, jistý Pelagius měl zjevení. Nádherné zvuky ho upozornily na hrob. Biskup z Iria Flavia dal hrob otevřít a identifikoval v něm ostatky svatého apoštola Jakuba.

Jakubské pouti zažily ve středověku veliký rozvoj, který souvisí s okolností, že Iberský poloostrov dobyli v roce 711 muslimové. Protože severní oblasti Španělska nebyly islámem porobeny, formoval se zde odpor proti Maurům. Nalezení relikvií posílilo vědomí křesťanského poslání a svatý Jakub se stal postavou, se kterou se křesťané identifikovali. Apoštol měl údajně přímo zasáhnout do boje proti Maurům jižně od Logroña, kde se zjevil na koni. Od té doby se místo nazývá také *Matamoros* – Maurobijce. Nad hlavním oltářem v Santiagu je dodnes obraz tohoto obránce křesťanů.

Široká evropská síť jakubských cest

Ve středověku se stalo Santiago de Compostella po významných místech ve Svaté zemi

Santiago de Compostella

a hrobech apoštolů v Římě třetím nejvýznamnějším poutním cílem. Začaly proudit zástupy poutníků, což trvalo více než tisíc let. Poutě přicházely ze všech částí Evropy: z Anglie a Irska, ze Skandinávie, Ruska, Litvy, Polska, z Řecka i z Itálie. Vytvořily se poutní cesty, které představují celoevropskou síť. Tyto cesty mají dodnes své názvy podle výchozího, shromažďovacího nebo průchozího bodu. *Horní cesta* vede z Eisedelnu přes Luzern, Friburg, Ženevu, Nîmes, Montpellier, Carcassonne, Toulouse, Saint-Jean-Pied-de-Port, Pamplonu, Logroño, Burgos, León a Ponferrada do Santiaga de Compostella. *Střední cesta* začíná ve střední Francii, zatímco *Dolní cesta* vede z Cách přes Maastricht, Brusel, Paříž, Tours a Bordeaux do Španělska. *Via Podensis* vede z francouzského Le Puy, *Via Tolosana* z Toulouse. Ve Španělsku je ještě *Pobřežní cesta* na severu, *Via de la Plata* (Stříbrná cesta) z jihu ze Sevilly. Velmi známá je *Francouzská cesta*, která má začátek na francouzsko-španělské hranici a vede přes Pamplonu, Burgos, León do Santiaga. Jsou to cesty dlouhé až 800 km, které vyžadují 30 – 40 dnů chůze. Mnoho poutníků řeší věc tak, že přijedou vlakem nebo letadlem do jižní Francie nebo severního Španělska. A zde je každý poutník něco jedinečného. Je vlastně tolik poutních cest, kolik je poutníků. *Jelikož všechny cesty vedou do Santiaga de Compostella, je termín „Jakubská cesta“ těžko definovatelný* (M. Zetgraf).

Rozhodující impuls Jana Pavla II.

Vývoj počtu poutníků se dá poměrně snadno sledovat. Každý, kdo urazí alespoň posledních 100 km pěšky nebo 200 km na koni či na kole, obdrží v poutní kanceláři oficiální potvrzení tzv. „Compostella“. Před 30 roky byl tento počet na absolutně nejnižší úrovni. V celém ro-

Sv. Jakub jako obránce křesťanů před Maury

ce 1978 bylo registrováno oficiálně jen 13 poutníků. Ještě dva roky předtím, kdy svátek sv. Jakuba 25. června připadl na neděli, bylo registrováno 277 poutníků. Pak náhle počty opět stouply. Ve Svatojakubském roce 1982 jich bylo již 1868 a v roce 2004, posledním Svatojakubským roce, 180 000. Další Svato-

jakubský rok bude 2010. V roce 2007 se dalo registrovat 114 026 poutníků.

Cestou jsem se zeptal Dona José Marii, který od roku 1975 působí v San Juan de Ortega, na důvod takového nového rozvoje. Odpověď tohoto 80letého kněze přišla jako výstřel z pistole a bylo to jméno: Jan Pavel II.

ZÁMĚRNÁ VÝZVA

Velikonoční křest bývalého muslima v bazilice Svatého Petra byl více než jen přijetí konvertity do katolické církve. Byla to svého druhu demonstrace, kterou Alla chtěl a kterou Vatikán připustil. V novinách se hned v úterý objevily titulky: „Kampaň papeže a Corriere della Sera: Židé a muslimové, obraťte se!“ Jeden italský imám vyslovil pochopení a respekt, druhý naopak kritiku. Písemné vyhlášení imámátu vyzývalo k míru mezi náboženskými společnostmi v Itálii. Zato hlava teroristů Usama bin Ládín poslal právě k Velikonocům papeži výhrůžné poselství a obvinil ho z protiislámského spiknutí. Křest prominentního muslima byl určitou odpovědí na tyto výhrůžky.

JAN PAVEL II. DO KRAKOVA?

Polští církevní představitelé pomýšlejí na možnost, že by po blahořečení Jana Pavla II. mohlo být jeho srdce uloženo v katedrále na Wawelu v Krakově. Uvedl to mluvčí arcidiecéze Robert Necek.

Kath-net

V rámci jedné Evropské slavnosti v roce 1982 byl Jan Pavel II. sám poutníkem v Santiagu de Compostella. *I já jsem poutník!* – zvolal k lidem a vyzval Evropu, aby se vrátila ke svým kořenům. Dnes platí tato papežská návštěva za rozhodující katalyzátor a znovuoživení jakubských cest. Pravděpodobně to souvisí také se Světovým dnem mládeže v roce 1989, který byl pozváním do Santiaga de Compostella. *U hrobu apoštola měla mládež po vzoru svatého Jakuba přijmout znovu Kristovo poslání: „Budte mými svědky ...až na konec světa.“* Již v pozvání použil Jan Pavel II. slova, která mají trvalé účinky: *Cesta do Santiaga a nový rozkvět evangelizace se týká všech.*

Symbol rozkvětu Církve v naší době

Jan Pavel II. nepůsobil jen jako motor pro znovuoživení této prastaré svatojakubské cesty. Stojí na počátku různých „rozkvětů“ naší doby: Světové dny mládeže, které uvedl v život, rozvinuly se jako největší náboženské události v dějinách, masy poutníků do Svatého města ve Svatém roce 2000, miliony lidí, kteří sledovali smrt a pohřeb tohoto papeže, *Věčná adorace*, která se stále více šíří, mnoho duchovních společenství a hnutí, náboženské knihy, které se staly bestsellery. To všechno jsou příznaky nového jara, které ohlásil Jan Pavel II. jako prorok.

Znovuoživení Jakubské cesty, které podstatně souvisí s Janem Pavlem II., nestojí jen chronologicky na začátku těchto rozkvětů. Je svým způsobem symbolickým výrazem nezanebatelného rozkvětu v Církvi. S důvěrou, kterou se vyznačoval Reinhold Schneider, můžeme říct jak pro jednotlivé poutníky, tak i pro celou církev: *Cesta roste v chůzi pod tvými nohama jako zázrakem.*

*Z Kirche heute 4/2008
přeložil -lš-*

(Můj) život, který mění svět

Příběh povolání Mariana Ballerstrema,
novice legionářů Krista

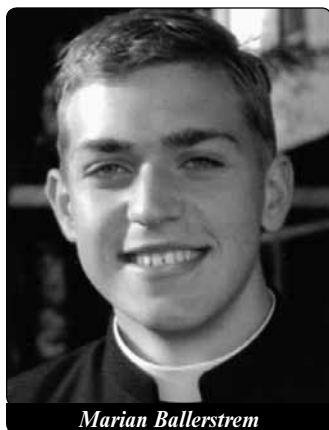
I když to nerad přiznávám, vesnice, kde jsem se narodil a kde jsem vyrůstal, je pro světové dějiny bezvýznamná. Ale v této obci jsem strávil velkou část dosavadního života a byl to pěkný čas. Hráli jsme si na selském dvoře, buďovali bunkry a domy na stromech a vraceli se večer domů celí špinaví. Prostředí bylo katolické. Každou neděli jsme chodili na mši, i v rodině jsme vedli pravidelný modlitební život a všichni moji přátelé byli ministranti.

Ve dvanácti letech jsem se začal zajímat o dějiny a politiku. Četl jsem články v novinách a vyptával se otce na všechno, čemu jsem nerozuměl. V té době jsem často navštěvoval jednoho přítele v Berlíně. Oba jsme měli velký zájem o politiku a dělali jsme plány, jak později všechno zlepšíme. Já jako prezident a on můj zástupce.

V 15 letech jsem dostal příležitost strávit týden v Bruselu u Evropského parlamentu. Ústavní výbor pozval mládež z celé Evropy, aby spolupracovala na návrhu nové ústavy. Celý týden jsme se účastnili debat a diskusí a setkávali jsme se s mnoha mladými lidmi z celé Evropy. Všechno to na mě velice zapůsobilo a zaujalo mě to. Ale brzy jsem konstatoval, že prostředky, s kterými politika pracuje, nejsou podle mých představ. A když jsem se vrátil domů, bylo mi jasné: kdybych měl změnit svět, tak nikoliv skrze politiku.

Ale můj zájem o politiku nadále trval. Nejdříve jsem však pokračoval ve studiu, abych udělal maturitu. Konkrétní cíl jsem neměl. Když jsem v 16 letech vstoupil do Regnum Christi, chtěl jsem uplatnit svou energii v něčem smysluplném, snad i v ně-

čem, co mění svět. I když moje jméno nebude stát později v historických knihách, tato práce mě velice těšila. Mohl jsem uplatňovat svůj talent v různých for-

Marian Ballerstrem

mách apoštolátu a poznal jsem tak mnoho lidí. V Regnum Christi jsem přišel do styku s různými kulturami a dostal jsem se dokonce až na Aljašku – všechno ve službě Božímu království.

Od Světového dne mládeže v Kolíně, šest měsíců před mojí maturitou, mě neopouštěla jedna myšlenka: „Chceš-li změnit svět, pak je tvým povoláním apoštolát! Staň se knězem!“ Nejdříve jsem se tomu bránil, ale pak ve mně stále více rostlo přesvědčení: Kněz, který je tu „jen“ pro duše, dělá větší věci než kterýkoliv politik. S tímto přesvědčením v kufru vydal jsem se v létě na cestu, abych se přesvědčil, zda je to opravdu Boží vůle. Začal jsem kandidaturu v Bad Münstereifel. Od září 2007 jsem novicem, abych se připravil na velké poslání.

Marian Ballestrem nLC

MODERNÍ KOSTELY MLADÉ LIDI NEOSLOVUJÍ

Mladé lidi přitahují především historické jednoúčelové církevní stavby. Překvapilo to výzkumníky, kteří se na tuto záležitost zeptali v USA 1600 občanů, kteří jinak do kostela nechodí. Klasické církevní budovy obdržely od nich 47,7 bodu, u mládeže dokonce 58,9 bodu, zatímco nová střediska získala mezi 15–18 body.

Kath-net

Starožitnost?

Již několikrát jsem konstatoval, že když při svatební nebo pohřební mši svatě upozorňuji přítomné na podmínky nezbytné pro přijetí svatého přijímání, vznikne na určitém místě jakýsi rozruch. Není to však projev protestu, dokonce ani ne zadržovaného pohoršení. Spíše se jedná o rozveselení. Lidé se smějí, dívají se jeden na druhého. Tento neklid vzniká nikoliv při poznámce, že Tělo Kristovo může přijmout jen pokřtěný katolik. Ani ne při zmínce o nezbytném eucharistickém postu. Dojde k tomu, když říkám: *Kdo chce přistoupit k svatému přijímání, musí zpytovat své svědomí. Pokud je obtížen těžkým hříchem, musí přistoupit nejdříve k svátosti smíření. Kdo již delší dobu nebyl u zpovědi, měl by se svatého přijímání zdržet.*

Mohli bychom se ptát, co je na takových křesťanských samozřejmostech zábavného. Odvykly dotyčné osoby již natolik výrazům, jako je „těžký hřích“ a „svátost smíření“, že jim to připadá směšné? Nepůsobí zde časté mediální zesměšňování toho, co je v náboženství posvátné, frivolní hra, která je podněcována právě slovem „hřích“? Jistě je tomu tak. Ale svou roli a spoluvinu zde hraje také vnitrocírkevní mlčení k otázce o důstojném přijímání Svátosti oltářní.

Pomysleme na rodinu s dětmi v dospívajícím věku. Rodiče dříve pokládali za nutné, aby stanovili jakási pravidla vzájemného soužití. Pak se však takové výzvy stávaly stále řidší a nakonec zcela vymizely. Mezitím si dospívají-

cí děti samozřejmě zvykly, že překračují rodinné zákony, a otec a matka přihlížejí a nemají se k tomu, aby je

vykázali do správných mezí.

Jednoho dne však rodiče opět připomenou nepohodlná pravidla, která tak jako tak nejsou brána vážně: „Milé děti, víte o tom, že to nebo ono se vůbec nehodí?“ Jak budou reagovat děti, které zcela odvykly rodinnému řádu a odrostly mu? Vůbec jim to nemůžeme zazlívát, když se přítom budou bavit a pohoršeně řeknou: „Co tu chcete s takovými starožitnostmi?“

Za starožitnost pokládá část katolického světa výzvu k důstojnému a hodnému svatému přijímání. Celá desetiletí o tom nebyla řeč, a když, tak zcela nezřetelná. Dokonce i čtení na Zelený čtvrtek nebo na slavnost Těla a Krve Páně si muselo nechat líbit zkrácení o důležité věty: *Kdo tedy jí z tohoto chleba nebo pije z tohoto kalicha nehodně, prohřešuje se proti Tělu a Krvi Páně. Proto ať každý zkoumá sám sebe a tak jí z tohoto chleba a pije z tohoto kalicha. Kdo totiž jí Tělo Páně a nerozlišuje je od obyčejného chleba, jí a pije si odsouzení* (1 Kor 11,27–29).

Přítom je právě taková výzva velmi důležitá. Nemusí snad u všech těch, které uchvátilo toto tajemství Kristovy přítomnosti a v něm projevená láska, současně vyvolat svatou horlivost, aby chránili největší ze všech darů před znesvěcením? Svatokrádežné přijímání je po výtce znesvěcení! Tak se na to od počátku křesťanství vždy nahlíželo. Proto východní liturgie připomínají věřícím před svatým přijímáním: „Svaté svatých!“ Tak nás to také učí i dnes Církev ve svém katechismu.

Opravdu – ani hřích, ani zpověď, ani podmínky ke svatému přijímání nejsou zábavné záležitosti. Více posvátné vážnosti v této oblasti by mohlo Církví a její víře zajistit také více úcty. A není to právě příkaz hodiny?

Z -sks- 7/2008 přeložil -lš-

„Komplimenty mi byly vždy nepříjemné. Když se o mě někdo zajímal, myslela jsem si, že si zmylil osobu,“ stěžuje se 42letá Armella se slzami v očích. „Jsem neschopná pokládat se za hodnou lásky. Můj otec mě nikdy nepovzbudil.“ To znamená: – Když vyslovím svůj hněv, udělala jsi něco špatně. Když neříkám nic, bylo to v pořádku.

Je to karikatura? Vůbec ne. Jeden učitel náboženství říká: „Často se ptám osmiletých dětí: – Kdo z vás si myslí, že má dobré vlastnosti? – Nehlásí se ani polovina třídy.“

Odkud se bere toto nedocenění vlastní osobnosti, toto sebe-přehlížení, které se často odívá do falešného pláštíku pokory?

Tento pocit by nemohl tak rozkvétat, kdyby neměl kořeny ve výchově a kdyby nebyl posilován v rodině i ve škole. Existují sice některé nemilované děti, ale o mnoho více je falešně milovaných. Kdo je falešně milovaný, má později potíže s láskou.

„Jako dítě jsem často snila o tom, abych byla někdo jiný. To, co jsem byla a co jsem měla, to jsem nechtěla. Měla jsem stále pocit, že jiné děti jsou lepší, krásnější, nadanější, oblíbenější u učitele i u spolužáků...“ Tak vypráví jedna mladá žena o svém smutném dětství, o pubertě plné komplexů, o svém životě plném úzkostí a neúspěchů. Psychoterapeut, který jí naslouchal, Christofor André, uveřejnil spolu s François Lelordem knihu *Úcta k sobě samému*, jejíž úspěch ukazuje, jak velice se strefili do černého.

Zde je výsledný požadavek: „Tato žena netrpí depresí v důsledku depresivního onemocnění. Ale byla proto na tom méně špatně? Nejsem si tím jist. Její utrpení vězí ještě mnohem hlouběji, je těsně spojeno s její historií až do nejhlubších kořenů její bytosti. Je krásná, inteligentní, měla všechny předpoklady, aby byla krásná. Chybělo jí jen jed-

Musíš mít lásku k sobě

Za zdravé sebehodnocení

Proč je mnoha lidem uzavřen pocit, jak velkou mají hodnotu? Protože nezakusili ve svém dětství, že jsou milováni, tedy drahocenní.

no: pocít vlastní hodnoty a důstojnosti.“

Pro mnoho křesťanů k tomu přistupuje názor, že toto sebebopohrdání, jakmile se vytvoří, nachází své potvrzení v Božím slově. Copak Ježíš neříká, že musíme nenávidět svůj život, abychom se stali jeho učedníky? (Lk 14,26; Mk 8,34).

Avšak milovat sám sebe – to není jen volba, kterou si člověk může vybrat. Je to dokonce Boží příkaz. Svatý Bernard neúnavně připomínal papeži, jehož byl rádcem: „Obětuj se pro druhé, ale nezapomínej úplně na sebe.“

Je to příkaz, ano nezbytnost – především z psychologických důvodů. Vyrovnaná šťastná osobnost potřebuje základ v sebecenení, které vzniká z bezpodmínečné lásky rodičů. Autoři říkají: „Dítě se správně žije z rodičovské lásky. Nestačí jen chtít milovat. Dítě to ihned vy-

cítí. I když se nevyskytne nějaké zjevné vnější utrpení, vznikají nenapravitelné škody. Kde chybí přiměřené chování, objeví se podobné důsledky. – Mají mě rádi, ale já nejsem k ničemu, nikdy nemám přednost při všem tom, co rodiče dělají.“ Pociť sebecenení je jen velmi nízký, a to k úžasu rodičů, kteří si mysleli, že dítěti poskytují všechno.

Psychiatri dávají rodičům takových dětí tyto rady: Udělejte si čas pro své dítě. Pravidelně mu naslouchajte, nechte si od něho vyprávět o jeho životním světě, projevujte zájem o všechno, co dítětem hýbá, podnikněte s ním něco společně. Dejte mu pocítit, že je jedinečné, s jinými nesrovnatelné. Dejte své vlastní chování do souladu se svými výchovnými požadavky. Pomáhejte mu, aby se mohlo smát samo sobě. Příklad je nejlepší pedagogická forma.

MEDICÍNA A NÁBOŽENSTVÍ

„Všeobecná lékařská rada“ ve Velké Británii vydala pro lékaře směrnice, které požadují, aby se náboženství neodlučovalo od lékařské praxe. I když zdravotní zařízení nesmí odmítnou pacientovi zákrok, který je v rozporu se svědomím lékaře, musí tímto zákrokem pověřit lékaře, který nemá výhrady svědomí. Lékař nemůže pacienta diskriminovat podle jeho pleti, pohlaví, kultury nebo světového názoru, musí však terapeuticky respektovat jeho náboženské přesvědčení.

Každý čtvrtý lékař ve Velké Británii odmítá potraty a odkazuje žadatelky na potratové ambulance.

VĚŘÍCÍ LIDÉ JSOU ŠTĚSTNĚJŠÍ

Podle nejnovější studie z Velké Británie jsou věřící lidé šťastnější a lépe se vyrovnávají s životními kritickými situacemi. Víra působí jako pojistka proti osobním katastrofám. Věřící snáze snášejí např. tíživou situaci nezaměstnanosti.

„Národní sekulární společnost“ tyto výsledky odmítá a tvrdí, že nevěřící se nemůže přiklonit k náboženství, aby byl šťastnější. Výzkum se uskutečnil na zadání Královské ekonomické společnosti.

Kath-net

Sebecenení je zakořeněno i v morálce. Milujeme především to, co je nám podobné, s čím můžeme navázat komunikaci. Ale sami se sebou jsme spojeni více než s kýmkoliv jiným. Jsme sobě tím nejbližším bližním. Proto jsme povoláni, abychom se milovali více než druhé s výjimkou Boha. On sám je nám totiž podle svatého Augustina bližší než my sami sobě.

Příkaz milovat sám sebe není tedy nějaký trik pro lidi, kterým chybí sebedůvěra, nýbrž je to předpoklad pro to, abychom milovali druhé. Darovat sebe druhým jen proto, že sami před sebou utíkáme, znamená nabízet druhému jen stín. Kdo chce být od druhého milován, když sám sebe nenávidí? Nic nemůže mít přednost před úkolem pracovat na vlastní svatosti a vlastní spáse.

Můžeme rozlišovat tři druhy sebelásky. Jsou jako tři stupně schodiště. První je milovat druhé kvůli sobě. To je dětský egoismus. I když umožňuje velkodušné činy, točí se dítě kolem sebe jako kolem svého pupku. „Sobec je ten, kdo nemyslí na mne,“ je jeho motto. Pak je to sebeláska jen pro sebe samého. To je doba, kterou potřebujeme k rozvoji vlastního sebecenení. V dospívání se učíme být přítelem sami sobě, i když tento proces začal již dříve.

Konečně je to sebeláska kvůli druhým, ten nejvlastnější cíl vlastního rozvoje. Člověk se rozhoduje nacházet své štěstí v tom, že se daruje druhým. To je znamení dospělosti. K tomu stupni ovšem člověk nedospěje, jestliže přeskočí fázi sebelásky. Neexistuje skutečný altruismus bez sebecenení, z něhož se rodí pravá láska k bližním.

Z tohoto pohledu je třeba chápat slova evangelia, která mluví o sebezapření. To předpokládá, že si ceníme sami sebe. Ježíš nám dal příklad takového postoje.

Z Vision 2000 - 2/2008
přeložil-lš

SVATÝ BENEDIKT Z NURSIE - dokončení ze str. 2

Duch Řehole

V celé druhé knize Dialogů vysvětluje Řehoř, jak byl Benediktův život ponořen do atmosféry modlitby, nosného základu jeho života. Bez modlitby není možno zakoušet Boha. Ale Benediktova spiritualita nebyla niterností vytržena z reality. V nepokojí a zmatku své doby žil pod Božím pohledem, a právě tak neztrácel nikdy ze zřetele lidské povinnosti každodenního života s jeho konkrétními potřebami. Z pohledu na Boha pochopil skutečnost člověka a jeho poslání. Ve své Řeholi kvalifikuje mnišský život jako „školu služby Pánu“ (Prol. 45) a žádá od svých mnichů, aby se před Božím dílem (božské officium neboli liturgie hodin) „ničemu nedávala přednost“ (43,3). Zdůrazňuje proto, že modlitba je na prvním místě úkonem naslouchání (Prol. 9–11), který je pak třeba převést do konkrétní činnosti. „Pán očekává, že budeme odpovídat činy na jeho svatou nauku,“ zdůrazňuje (Prol. 35). Tak se mnišský život stává plodnou symbiózou mezi činností a rozjímáním, „aby byl ve všem oslavován Bůh“ (57,9). V protikladu ke snadné a egocentrické seberealizaci, která se dnes tak často vynáší, prvním a neomyšlitelným úkolem žáků svatého Benedikta je upřímné hledání Boha (58,7) na cestě, kterou vytyčil pokorný a poslušný Kristus (5,13), s láskou, před kterou nic nesmí dostat přednost (4,21; 72,11) a které je věnována v Řeholi jedna celá kapitola (7). Tím způsobem se člověk stává stále podobnějším Kristu a dosahuje pravého sebeuskutečnění jakožto tvor stvořený k Božímu obrazu a podobnosti.

Osobnost opata

Poslušnosti žáka musí odpovídat moudrost opata, který v klášteře „zaujímá Kristovo mís-

to“ (2,2; 63,13). Jeho osobnost, vykreslená především v 2. kapitole Řehole jako profil duchovní krásy a náročného poslání, můžeme pokládat za Benediktův autoportrét, protože – jak píše Řehoř Veliký – „světec nemohl učit nijak jinak, než jak žil“ (II Dial, 36). Opat musí být současně něžný otec a také přísný učitel (2,24) a opravdový vychovatel. Jako neoblomný vůči neřestem je proto povolán, aby především napodoboval něžnost Dobrého pastýře (27,8), aby „více pomáhal než panoval“ (64,8) a „zvýrazňoval spíše skutky než slovy všechno to, co je dobré a svaté“, a „ilustroval Boží přikázání svým příkladem“ (2,12). Aby byl schopen odpovědně rozhodovat, musí být také opat tím, kdo naslouchá „radám bratří“ (3,2), protože „Bůh často mladším zjevuje lepší řešení“ (3,3). Tento pokyn činí překvapivě moderní tuto Řeholi, napsanou takřka před patnácti stoletími! Člověk, který má veřejnou odpovědnost, a to i v malém prostředí, musí být také člověk schopný naslouchat a učit se z toho, co slyší.

Benedikt charakterizuje Řeholi jako „minimální a načrtnutou pouze pro začátek“ (73,8), ve skutečnosti však obsahuje pokyny užitečné nejen pro mnichy, ale pro všechny, kdo hledají vůdce na své cestě k Bohu. Pro svou velikost, svou lidskost a strážlivé rozlišování mezi tím, co je v duchovním životě podstatné a druhotné, mohla představovat osvěcující sílu až do dneška. Když Pavel VI. prohlásil 24. října 1964 svatého Benedikta za patrona Evropy, chtěl tím vyzvednout obdivuhodné dílo, které světec vytvořil v Řeholi pro formaci evropské civilizace a kultury. Dnešní Evropa – sotva že vyšla ze století hluboce zraněného dvěma světovými válkami a ze zhrou-

HLAVNÍ MARIÁNSKÉ PROGRAMY V ČESKOMORAVSKÉ FATIMĚ V KOCLÍROVĚ KVĚTEN (MARIÁNSKÝ MĚSÍC) - ŘÍJEN (RŮZENCOVÝ MĚSÍC) V ROCE 2008

KVĚTEN 2008 – čtvrtek 1. 5. slavnost Nanebevstoupení Páně – 18.00 hod. slavnostní zahájení. • Následuje 1.-4. 5. mariánský seminář – kompletní cena 885 Kč. • 1. mariánská sobota 3. 5. – 10.00 hod. žehnání nemocných; 10.30 hod. poutní mše sv.; polední program – adorace; 14.00 hod. „Kněžno máje, buď pozdravena“. Velký mariánský program v přírodním areálu hory blahoslavenství, při kterém uvede mistr Miroslav Gabriel Částek *Popelku nazaretskou*. Zakončení programu zásvětným procesím se sochou Panny Marie Fatimské. Růzenc Světla zástupců farností; 17.00 hod. hlavní pontifikální koncelebrovaná bohoslužba a obnova zasvěcení Panně Marii, Královně Máje – biskup J. Ex. Mons. Josef Kajnek. Pro účastníky semináře a pro ty, kdo budou moci zůstat do 21.00 hod., je připraven mimořádný májový večer, občerstvení, mariánský soubor a ve 20.00 hod. v kostele uvede Divadlo jednoho herce pořad z knihy Bruce Marshalla „Plná slávy“ pod názvem *Boží domácnost se musí uklízet*. Hudbu vybral Martin Dohnal, účinkuje Miroslav Gabriel Částek. • 12. 5. fatimská vigílie – 18.00 hod. • 13. 5. hlavní svátek Panny Marie Fatimské – 9.00 hod.

ČERVEN 2008 – 6.-8. 6. mimořádný víkendový seminář biskupa Hloucha – celková cena 590 Kč. • 1. mariánská sobota 7. 6. s diecézním biskupem Dominikem Dukou – celodenní program, hlavní přednáška biskupa Duky ve 14.00 a 15.00 hod. Pontifikální mše sv. v 17.00 hod. Večer – pásmo *Minutěnka* a svědectví o biskupu Hlouchovi. • 12. 6. fatimská vigílie začíná mariánský seminář, pokračuje 13. 6. v 9.00 hod. *Fatimským dnem*. Seminář končí v neděli 15. 6. obědem. Celková cena 885 Kč.

ČERVENEC – měsíc prázdninových rekreačních rodinných turnusů • 1. mariánská cyrilometodějská sobota 5. 7. s hlavním hostem P. Zbygniewem Czendlikem z Lanškrouna. Celodenní program od 10.00 hod. Hlavní přednáška ve 14.00 a 15.00 hod. P. Czendlik: *Mediální evangelizace – církev ve společnosti*. 17.00 hod. koncelebrovaná mše svatá (hlavní celebrant P. Czendlik).

SRPEN – mimořádný měsíc prázdnin • 1. mariánská sobota 2. 8. s hlavním hostem P. Pavlem Čápem SDB – přednáška: *Don Bosco a jeho spiritualita a osobní duchovní život*. Celodenní program se svátkem sv. Alfonse a slavením 13. výročí otevření ČM Fatimy • Sobota 9. 8. – pondělí 11. 8. posvátné triduum s hlavní slavností sv. Filomény, patronky farnosti (třídenní mimořádný program, dotovaná cena pouze 600 Kč) • Fatimská vigílie 12. 8. v 18.00 hod. a *Fatimský den* 13. 8. v 9.00 hod.

Mimořádné charismatické exercicie pro mládež vede indický kněz z Kerala P. Anthony (Vadakkemury George), pověřený přímým nástupce P. Josepha Billa. Zahájení v neděli 17. 8. večer a ukončení v neděli 24. 8. v poledne. Účastnický poplatek pro mládež 300 Kč. V opodstatněných případech je možná omezená účast i dospělých nad 30 let s účastnickým poplatkem 600 Kč.

Exercicie pro dospělé pod vedením indického charismatického kněze P. Jamese Manjackala (vnitřní uzdravení) – zahájení ve středu 27. 8. večer a ukončení v neděli 31. 8. ve 13.00 hod. velkou bohoslužbou za uzdravení. Účastnický poplatek 600 Kč.

ZÁŘÍ – pozhánání dětem a mladým na prahu školního roku • 1. mariánská sobota 6. 9. – s celodenním programem s hlavním hostem vojenským kaplanem P. Petrem Šabakou – pozhánání dětem a mladým.

ŘÍJEN – růžencový měsíc – hlavní národní konference Fatimy s mimořádnou návštěvou ředitele mezinárodního sekretariátu světového apoštolátu Fatimy P. Nuno Prazerese • 2.-5. 10. hlavní formační seminář s bratrem Nuno a dalšími hosty. Hlavní den konference: 1. sobota 4. října – 5. výročí zasvěcení ČR Panně Marii Fatimské a odhalení Memorálu Fatimy. Slavnostní program a spojení s Fatimským apoštolátem Slovenska. • Neděle 12. 10. fatimská vigílie – mimořádný celodenní program • 13. 10. *Fatimský den* – 9.00 hod., 91. výročí fatimských zjevení.

Informace a přihlášky: ČM Fatima, č.p. 195, 569 11 Koclířov; tel.: 461 543 164, mobil: 731 598 752, e-mail: fatima@iol.cz.

cení velkých ideologií, které se projeví jako tragické utopie, hledá svou vlastní identitu. Pro vytvoření nové a trvalé jednoty jsou jistě důležité politické, ekonomické a právní nástroje, ale je nezbytná také etická a duchovní obnova, založená na křesťanských kořenech kontinentu, jinak není možno Evropu obnovit. Bez této životní mízy zůstává člověk vystaven nebezpečí, že podlehe starému pokusu vykoupení sám sebe, což je utopie, která různými způsoby

zapříčinila v devatenáctém století, jak to odhalil papež Jan Pavel II., „bezprecedentní úpadek do bolestných lidských dějin“ (Ins. XIII/1, 1990, s. 58). Při hledání opravdového pokroku naslouchejme také dnes Řeholi svatého Benedikta jako světlu na naší cestě. Velký mnich zůstává pravým učitelem, v jehož škole se můžeme naučit umění, jak žít pravým humanismem.

L'Osservatore Romano 10. 4. 2008
Mezititulky redakce Světla

Lidská důstojnost

Jak vysoká je v Božích očích důstojnost a hodnota člověka, vyjadřuje Pán Ježíš sice lakonickými, ale nanejvýš výstižnými a úchvatnými slovy, když o něm říká: „Přijďme k němu a učiníme si u něho příbytek.“ Charakter tohoto přebývání upřesňuje na jiném místě slovy: „Já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás“, a jinde prosí vroucně svého Otce: „Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak ať i oni jsou v nás.“ Jak vznešená, štědrá a velkorysá je tato prosba, to plně chápe jen sám božský Prosebník a jeho Otec. Ale pro nás by z toho mělo být jasné, že ničím nenahraditelná důstojnost a hodnota člověka není v jeho síle a zdatnosti, ani v jeho zdraví a kráse, ani v jeho moudrosti a vědění, ani v jeho majetku a moci, nýbrž v tom, že bez ohledu na jeho sílu a zdatnost, zdraví a krásu, moudrost a vědění či majetek a moc ho Bůh stvořil a dal mu život proto, aby v něm měl zalíbení a mohl si v něm učinit svůj příbytek. Zastavme se u toho na chvíli. Není to tragédie, když během dvou tisíciletí lidé dokázali neuvěřitelně rozvinout své nejrůznější znalosti a dovednosti, ale většina z nich opomenula právě poznat sebe a svou skutečnou vlastní důstojnost? Čím méně však si je člověk vědom své pravé ceny, důstojnosti a hodnoty a svého cíle a čím více sází na všechno ostatní, tím nebezpečnější je pro něho všechno jeho vědění a všechny prostředky a možnosti, které si vytvořil a nashromáždil. Proto se jeho dějiny stávají dějinami stupňujících se tragických omylů. Patří k nim nejen stále strašnější války, ale i v eufemismech skryté, avšak stejně strašné pogromy potratů.

Naše diskuse a polemiky týkající se ochrany lidského života od početí až k přirozené smrti se proto tak často míjejí svým cílem, protože ti, kteří prosazují a uskutečňují nejrůznějšími formami a z nejrůznějších důvo-

dů zásahy proti lidskému životu, nám vlastně nerozumí. Odporuji nám, protože vlastně ani nevědí, o kom mluvíme a koho hájíme, a proto také nechápou, čeho se to dopouštějí. Přitom kultura smrti už mezitím tak zobecněla, že si parlamenty mohou dokonce dovolit její uzákonění tzv. demokratickou cestou. Všichni ti, kteří s touto „kulturou“ nesouhlasí, musí počítat s tím, že se velice brzy dostanou do nesmírných obtíží, které budou připomínat dilema prvních křesťanů v dobách římských císařů. Zamýšlení nad Ježíšovou řečí na rozloučenou je jednou z možností. Potřebujeme za přispění Utěšitele stále prohlubovat a upevňovat své opravdu křesťanské sebevědomí a sebevědomění a v tom nám může pomoci ono Pánovo slovo na rozloučenou.

Do svých posledních řečí ve Večeřadle zařadil Pán krásné podobenství o vinném kmeni a jeho ratolestech, kterým nám chce přiblížit tajemství spojení člověka s Bohem a Boha s člověkem. Jestliže již tato analogie ze světa vegetace tak krásně zobrazuje nezbytnost a současně z toho plynoucí důstojnost životodárného spojení s božským Kmenem, jediným dárce života, nemohli bychom najít ještě výstižnější a výmluvnější analogie v životě samotného člověka? Pán tehdy takové podobenství nemohl použít,

*Vnitřní život je koupel lásky, v níž se duše hrouží.
Je jakoby utonulá v lásce. Bůh drží vnitřního člověka,
jako matka drží v rukou své dítě, které hladí a líbá ...*

sv. Jan Maria Vianney

protože jeho posluchači neměli potřebné znalosti. Dnes by to asi udělal. Přesadíme-li si totiž analogii z podobenství o vinném kmeni do lidského života, získáme úchvatný příklad, jak může existovat život v životě, jak může živá bytost žít v jiné bytosti tím, že i jeho „hostitel“ žije ve svém „hostu“. Vidíme to na příkladu

dítěte, které obdobně jako ratolest na kmenu vyrůstá v mateřském lůně na kmene života své matky. Ačkoliv tento lidský tvor již prožívá a přímo bouřlivě rozvíjí svůj vlastní život, který stále zraje a směřuje ke své plnosti, přece všechen svůj život čerpá z onoho životodárného spojení se svou matkou. Snad nejnápádněji to vidíme na příkladu srdce tohoto děťátka, které již bije svým vlastním rytmem a rozvádí životodárnou krev do všech svých údů, a přece tato jeho krev není jen jeho krev, ale je to také krev jeho matky, která sama dává této krvi všechnu její oživující sílu. A celý tento zázrak života žijícího v životě se odehrává v mateřském lůně jen proto, aby přišel na svět člověk, se kterým chce Bůh obdobným způsobem navěky sdílet nikoliv lidský, ale přímo svůj božský život. Proto se také Bůh, Otec a Stvořitel sám osobně spoluúčastnil na vzniku tohoto života. Základ důstojnosti každého člověka spočívá v tom, že si ho Bůh povolal k životu jako cíl své lásky a věčného spoluúčastníka svého života. (Vznešenost a důstojnost rodičů spočívá v tom, že jsou Božími spolupracovníky při uskutečňování jeho božského plánu lásky.)

Tajemství vzniku a zrání lidského života vystupuje před námi jako Bohem stvořená analogie o našem přebývání v Bohu. Tak jako je závislý plod na matce, jsme vždy a všude zcela a beze zbytku závislí na svém jedi-

ném nekonečně štědrém Dárci života. Je to pro nás nedoceníitelný dar a milost, že můžeme přebývat v Božím životodárném lůně a v Boží náruči, abychom stále jako „právě narozené děti si žádali jeho duchovní a nefalšované mléko“. Bůh nám dar svého vlastního božského života neposílá na dálku, sdílí nám

ho ještě bezprostředněji, než ho sdílí matka svému dítěti. My v Něk a On v nás, to je trvalý stav soužití s Bohem (pokud se od něho hříchem sami neodlučujeme). V této perspektivě lépe chápeme, proč Pán žádá, abychom zůstali maličci: jinak se totiž „nevejde do jeho království“. Jeho království je onen klid a bezpečí Božího lůna, ve kterém my žijeme v Něk a On žije v nás, ve kterém probíhá ona životodárná výměna lásky, důvěry a odevzdanosti, takže žijeme už nikoliv svým, ale jeho životem. „Žiji už nikoliv já, ale žije ve mně Kristus,“ popisuje tuto skutečnost Apoštol. „Žít v Boží přítomnosti“ tedy neznamená žít někde vedle nebo pod jeho dohledem. Je to něco mnohem bližšího a důvěrnějšího. Škoda, že si to nepamatujeme, jak dobře nám bylo v mateřském lůně. Žádné pozdější sblížení člověka s člověkem už nám neznázornuje tak výrazně náš život v Bohu a s Bohem jako onen pobyt pod matčiným srdcem, jehož tlukot jsme ustavičně vnímali a cítili. Podstata duchovního života jakožto života s Bohem a v Bohu spočívá v oné niternosti a bezprostředním osobním soužití, spojení, splynutí. Není proto divu, že svůj zázrak mateřského lůna zvláštním způsobem využil a posvětil sám Bůh, protože právě tuto vznešenou cestu prošel důsledně a zcela lidsky krůček za krůčkem i Ten, „skrze něhož je všechno stvořeno“, aby sestoupil k nám a zjevil nám tajemství, jakým způsobem chce přebývat nejen mezi námi, ale i v nás.

Pokud si tedy člověk troufá sám rozhodovat o tom, zda někdo má nebo nemá právo na život, ke kterému ho volá Bůh, není to nejhrubší rouhání proti Bohu? Porušit posvátnost a nedotknutelnost mateřského lůna, není to ta nejbarbaršější agrese, jaké se člověk může dopustit? Ale komu to chcete vykládat? Tato realita, pro nás tak evidentní a jasná, je pro většinu lidí

Pokračování na str. 15

Ne 27. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium (P) 8.15 Bolek a Lolek (41. díl): Olympiáda v Mexiku 8.25 Do vienka dané... - Pani, ktorá vyrába bábičky (P) 8.40 Léta letí k andělům (19) - Dagmar Pohunková 9.00 Mše svatá z Říma (L) 11.05 Ecce homo: Pavol Potoček 11.10 Pro víta mundi (78) - Anton Srholec 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.30 Léta letí k andělům (10) - sochař Václav Česák 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? (5. díl) 16.35 Primiční homilie P. Davida Boumy 17.00 Hlubinami vesmíru s Mgr. Antonínem Vítkem 17.40 Ve jménu Ježíše (22. díl): Dva králové v jednom království (P) 18.05 Cesty za poznáním: Great Salt Lake, Serengeti, Colorado Nat Museum 18.35 Po stopách Ježíše Krista (8) 19.05 Přírodní zázraky Evropy (11/12) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (478) (P) 20.35 Večer jako v opeře (P) 21.35 Domov důchodců v Buchlovicích 21.50 Skauting je cesta 22.00 Bez hábitu: Společnost sester Ježíšových 23.00 První čtení 23.25 Noemova pošta (duben 2008) 0.55 Evangelium 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 28. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Po stopách Ježíše Krista (8) 8.35 Na koberečku (43) 8.50 Primiční homilie P. Davida Boumy 9.10 Octava dies (478) 9.45 Cesty za poznáním: Nizwa, Théby, Kartágo 10.15 Katolíci v Moskvě 10.45 Přírodní zázraky Evropy (11/12) 11.40 Bolek a Lolek (41. díl): Olympiáda v Mexiku 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro víta mundi (48) - Bc. Jan Tomiczek 12.40 Zpravodajské Noeviny 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Brazílie - Volání Boha 16.25 Trdlinky poosmé (P) 16.40 Léta letí k andělům (19) - Dagmar Pohunková 17.00 Pro zdraví 17.15 Exit 316 (28. díl): Podvod 17.35 Dětská televize (4/2008) 18.05 Po stopách Ježíše Krista (8) 18.35 Bolek a Lolek (42. díl): Ošetřovatelé zvířat 18.50 Cesty za poznáním: Nizwa, Théby, Kartágo 19.20 Léta letí k andělům (10) - sochař Václav Česák 19.40 Do vienka dané... - Výroba bábik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov (P) 20.35 Na koberečku (43) 20.50 Zpravodajské Noeviny 21.05 Ecce homo: Pavol Potoček 21.10 Noční univerzita: sr. Veronika Barátová - Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl 22.10 Exit 316 (28. díl): Podvod 22.30 Octava dies (478) 23.00 Večer jako v opeře 0.30 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? (5. díl) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 29. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov 8.35 Brazílie - Volání Boha 9.00 Pro víta mundi (78) - Anton Srholec 9.40 Cesty za poznáním: Black Canyon, Badlands, Lake Manyara 10.10 Otazníky na téma: Exorcismus 11.40 Bolek a Lolek (42. díl): Ošetřovatelé zvířat 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Vox 006, festival křesťanských kapel (2) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (19) - Dagmar Po-

hunková 16.25 Pro víta mundi (48) - Bc. Jan Tomiczek 17.00 Zpravodajské Noeviny 17.15 Brazílie - Volání Boha 17.40 Cesty za poznáním: Black Canyon, Badlands, Lake Manyara 18.10 Dětská televize (4/2008) 18.35 Bolek a Lolek (43. díl): První den prázdnin (P) 18.45 Do vienka dané... - Výroba bábik 19.05 Přírodní zázraky Evropy (12/12) (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 21.05 Tygři oceánů 3/15 (P) 21.35 Potřebuje Česko své hrdiny? (P) 22.05 Octava dies (478) 22.35 Hlubinami vesmíru s Mgr. Antonínem Vítkem 23.15 Trdlinky poosmé 23.35 Do vienka dané... - Výroba bábik 23.50 Léta letí k andělům (19) - Dagmar Pohunková 0.10 Pro víta mundi (48) - Bc. Jan Tomiczek 0.45 Zpravodajské Noeviny 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 30. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Ecce homo: Pavol Potoček 8.10 Tygři oceánů 3/15 8.45 Hlubinami vesmíru s Mgr. Antonínem Vítkem 9.25 Trdlinky poosmé 9.45 Zpravodajské Noeviny 9.55 Cesty za poznáním: Colorado Nat Museum, Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve 10.30 Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Trdlinky poosmé 12.20 Čteme z křesťanských periodik 12.35 Léta letí k andělům (19) - Dagmar Pohunková 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Zpravodajské Noeviny 16.15 Noční univerzita: sr. Veronika Barátová - Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl 17.20 Přírodní zázraky Evropy (12/12) 18.15 Exit 316 (29. díl): Rozvod (P) 18.35 Klaunský pohádkový kufřík: O Misálkovi 18.45 Cesty za poznáním: Colorado Nat Museum, Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve 19.15 Pro víta mundi (78) - Anton Srholec 19.55 Z pokladů duše 20.00 Keby som (P) 20.20 Pro zdraví (P) 20.30 Sydney 2008 (P) 20.40 Brazílie - Volání Boha 21.05 Čteme z křesťanských periodik 21.20 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov 21.50 Po stopách Ježíše Krista (8) 22.25 Hlubinami vesmíru s Mgr. Antonínem Vítkem 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 0.35 Léta letí k andělům (10) - sochař Václav Česák 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 1. 5.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Octava dies (478) 8.35 Dětská televize (4/2008) 9.00 Noční univerzita: sr. Veronika Barátová - Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl 10.00 Sydney 2008 10.10 Po stopách Ježíše Krista (8) 10.35 Pro zdraví 10.50 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov 11.20 Exit 316 (29. díl): Rozvod 11.40 Bolek a Lolek (43. díl): První den prázdnin 11.55 Z pokladů duše (P) 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní zázraky Evropy (12/12) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov 16.35 Do vienka dané... - Výroba bábik 16.50 Na koberečku (43) 17.05 Po stopách Ježíše Krista (8) 17.40 Vynošení z katakomb (P) 18.35 Bolek a Lolek (44. díl): Poštovní holub (P) 18.45 Ecce homo: Milan Dzuriak (P) 18.50 Sydney 2008 19.00 Cesty za poznáním: Black Canyon, Badlands, Lake Manyara 19.30 Exit 316 (29. díl): Rozvod 19.50 Zpravodajské Noeviny (P)

8. května 2008 se koná pouť milovníků tradiční římské liturgie k Panně Marii Pomocné ve Zlatých Horách. Ve 12.00 hodin bude zde Mons. Marcel Tesarčík slavit mši svatou v ritu této starobylé liturgie. Všichni příznivci jsou srdečně zváni.

V. pěší pouť z Kobylí do Žarošic se uskuteční ve čtvrtek 8. května. Zahájení v 7.30 hod. v kostele sv. Jiří v Kobylí, v Žarošicích mše svatá pro poutníky. Přeprava poutníků zpět do Kobylí zajištěna.

20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro víta mundi (79) - Anton Srholec (2. část) (P) 20.45 12 podmínek k dědictví 22.15 Na koberečku (43) 22.30 Po stopách Ježíše Krista (8) 23.00 Tygři oceánů 3/15 23.30 Otazníky na téma: Exorcismus 1.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 2. 5.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Za závojem 9.00 Keby som 9.20 Exit 316 (29. díl): Rozvod 9.40 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 10.40 Cesty za poznáním: Black Canyon, Badlands, Lake Manyara 11.10 Octava dies (478) 11.40 Bolek a Lolek (44. díl): Poštovní holub 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (22. díl): Dva králové v jednom království 12.35 Brazílie - Volání Boha 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.30 Žít cestou (8) 17.50 Zpravodajské Noeviny 18.00 Na koberečku (43) 18.15 Exit 316 (29. díl): Rozvod 18.35 Bolek a Lolek (45. díl) (P) 18.50 Pro víta mundi (79) - Anton Srholec 19.30 Cesty za poznáním: Black Canyon, Badlands, Lake Manyara 20.00 Z pokladů duše 20.05 Hlubinami vesmíru s Kamilem Hornochem (P) 20.45 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 21.45 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov 22.15 Ecce homo: Milan Dzuriak 22.20 Sydney 2008 22.30 Zpravodajské Noeviny 22.45 Noční univerzita: sr. Veronika Barátová - Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl 23.45 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 0.45 Octava dies (478) 1.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 3. 5.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Ecce homo: Milan Dzuriak 8.10 Exit 316 (29. díl): Rozvod 8.30 Ve jménu Ježíše (22. díl): Dva králové v jednom království 8.55 Cesty za poznáním: Mingun, Nefta, Vatnajokull 9.25 Keby som 9.45 Čteme z křesťanských periodik (P) 9.50 Brazílie - Volání Boha 10.10 Vynošení z katakomb 11.05 Pro víta mundi (48) - Bc. Jan Tomiczek 11.40 Jak Misálek nechtěl jíst mrkvičku (1/18) (P) 11.55 Z pokladů duše 12.05 Trdlinky poosmé 12.20 Potřebuje Česko své hrdiny? (6. díl) 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (11) - Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 16.25 Brazílie - Volání Boha 16.45 Pro zdraví 17.00 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov 17.30 Do vienka dané... - Výroba bábik 17.45 Dětská televize (4/2008) 18.05 Trdlinky poosmé 18.20 Na koberečku (43) 18.35 Jak Misálek nechtěl jíst mrkvičku (1/18) 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Mingun, Nefta, Vatnajokull 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Po stopách Ježíše Krista (9) (P) 20.35 Primiční homilie P. Františka Hanáčka (P) 21.00 Vynošení z katakomb 21.55 Keby som 22.15 Přírodní zázraky Evropy (12/12) 23.05 Pro víta mundi (79) - Anton Srholec 23.45 Vox 006, festival křesťanských kapel (2) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

LIDSKÁ DŮSTOJNOST - dokončení ze str. 13

v tzv. vyspělých společnostech slovem, „které nemohou snést“. Čím to? Jen proto, že jsou nevěřící? Nejen to. Jsou to nešťastníci, u nichž dosud nedozrála nejen víra, ale ani skutečné lidství. V matčině lůně neklíčí jen lidské tělo, ale celičký člověk. Stvořitel ve svém plánu předpokládá, že spojení matky a dítěte nebude jen fyziologické a biologické, ale že to bude spojení bytostně lidské, že plod svého života živí také láskou, která je stejně nezbytná a oživující jako koloběh krve či mateřské mléko. Po těhotenství mateřského lůna, které trvá devět měsíců, musí dále pokračovat stejně nezbytné „těhotenství náruče, rodiny a domova“, ve kterém dále zraje srdce, lidství a pravé poznání, a toto těhotenství srdce trvá celá léta. Násilné potraty schvalují a propagují ti, kteří byli sami „potraceni“ v tomto druhém životně nezbytném těhotenství. Svět a jeho parlamenty zamořili duchovní a duševní nedonošenci, kteří nemají tušení o skutečné lidské důstojnosti.

Proto je tak potřebný nový příchod Duha Svatého, aby přišel a znovu nám všechno oznámil.

-lš-

Milosrdní bratři Vás zvou na pěší pouť do Vranova u Brna v sobotu 31. 5. 2008. Sraz u nás v kostele sv. Leopolda na Videňské ul. v 8.30 nebo v 10.00 v Lesné u Duchovního centra ct. Martina Středy a bl. Marie Restituty Kařkové. Půjdeme pěšky z Lesné přes Soběšice do Vranova. Návrat dle domluvy. S sebou: bibli, dobré boty a náladu. **Kontakt:** Milosrdní bratři, Videňská 7, 639 00 Brno, tel.: 543 165 197, e-mail: pout@milosrdni.cz nebo přes formulář na <http://www.milosrdni.cz> - sekce akce/pozvánky.

Z Vranova nad Dyjí do Kostelního Vydří se koná **VI. dívčí pěší pouť v sobotu 10. 5. 2008.** Odchod v 6.00 z Vranova, příchod do Kostelního Vydří asi ve 20.00, potom mše svatá, po mši společný odjezd do Vranova. Zápisné 50 Kč. V případě noclehu na faře ve Vranově je potřeba spacák. Dále s sebou: růženec, dostatek tekutin a jídla, vybavit se do každého počasí. Délka trasy asi 40 km, doprovodné vozidlo zajištěno. Společné úmysly: za týrané ženy, za nová řeholní povolání, za matky a spoustu jiných. **Kontakt:** tel. 731 402 749.

Pěší pouť mužů z Vranova nad Dyjí do Jevišovic ke svatému Josefovi - patronovi mužů - ve čtvrtek 1. května 2008: Vyráží se v 8.00 z Vranova nad Dyjí. • Mše svatá po příchodu do Jevišovic. • Délka trasy 25 km, v případě noclehu na faře ve Vranově je potřeba spacák, doprovodné vozidlo zajištěno, návrat si zajišťuje každý sám. • **Přihlásit se můžete na tel. čísle 515 296 384 nebo 731 402 742, e-mailem na marek@fatym.com.** Pořádá a zve Poutní bratrstvo.

Poutní místo na Turzovce (Slovensko) bude slavit padesátileté výročí zjevení Panny Marie **hlavní poutí 18. května 2008** o svátku Nejsvětější Trojice na Živčákové hoře. Zváni jsou všichni ctitelé Turzovské Královny.

Liturgická čtení

Neděle 27. 4. - 6. neděle velikonoční
1. čt.: Sk 8,5-8.14-17
Ž 66(65),1-3a.4-5.6-7a.16+20
Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*)
Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: 1 Petr 3,15-18
Ev.: Jan 14,15-21
Slovo na den: *Pomocníka navždy.*

Pondělí 28. 4. - nez. pam. sv. Petra Chanela nebo sv. Ludvíka Marie Grignonova z Montfortu
1. čt.: Sk 16,11-15
Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b
Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.*)
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,26-16,4a
Slovo na den: *Vydávejte svědectví.*

Úterý 29. 4. - svátek sv. Kateřiny Sienské
1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2
Ž 103(102),1-2.3-4.8-9.13-14.17-18a
Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina.*)
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mt 11,25-30
Slovo na den: *Tichý a pokorný srdcem.*

Středa 30. 4. - nez. pam. sv. Zikmunda nebo sv. Pia V.
1. čt.: Sk 17,15.22-18,1
Ž 148,1-2.11-12.13-14a.14bc
Odp.: (*Nebe i země jsou plny tvé slávy.*)
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 16,12-15
Slovo na den: *Do veškeré pravdy.*

Čtvrtek 1. 5. - slavnost Nanebevstoupení Páně
1. čt.: Sk 1,1-11
Ž 47(46),2-3.6-7.8-9
Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jásetu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub.*)
Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: Ef 1,17-23
Ev.: Mt 28,16-20
Slovo na den: *Já jsem s vámi.*

Pátek 2. 5. - památka sv. Ataněse
1. čt.: Sk 18,9-18
Ž 47(46),2-3.4-5.6-7
Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.*)
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 16,20-23a
Slovo na den: *Vaši radost vám nikdo nevezme.*

Sobota 3. 5. - svátek sv. Filipa a Jakuba
1. čt.: 1 Kor 15,1-8
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,6-14
Slovo na den: *Kdo viděl mne, viděl Otce.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. DUBNA - 3. KVĚTNA

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 4.		PO 28. 4.		ÚT 29. 4.		ST 30. 4.		ČT 1. 5.		PÁ 2. 5.		SO 3. 5.			
Antifona	518	582	518	582	1741	1961	518	582	632	711	1734	1953	1673	1892		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	518	582	518	582	1742	1961	518	582	632	711	1734	1953	1673	1893		
Antifony	611	687	935	1046	1742	1962	965	1079	633	712	998	1115	1359	1512		
Žalmy	921	1030	936	1046	813	914	965	1079	813	914	998	1115	813	914		
Krátké čtení a zpěv	611	687	615	692	1743	1962	621	699	633	712	1735	1954	1674	1512		
Antifona k Zach. kantiku	611	688	615	692	1355	1507	1356	1508	633	712	1735	1954	1360	1512		
Prosby	612	688	615	692	1744	1963	622	699	633	712	1724	1943	1675	1512		
Závěrečná modlitba	612	689	1355	1505	1355	1507	1356	1508	634	713	1359	1511	1360	1513		
Modlitba během dne:																
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	634	713	643	723	643	723		
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	635	714	643	723	643	723		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	635	714	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	612	689	616	693	1745	1964	622	700	637	716	646	726	1676	1895		
Závěrečná modlitba	612	689	616	693	1355	1507	622	700	634	713	645	726	1360	1513		
Nešpory:																
	SO 26. 4.															
Hymnus	517	581	517	581	517	581	1746	1965	628	707	628	707	1736	1955	641	721
Antifony	609	686	613	690	945	1057	1747	1966	629	708	638	717	1009	1126	652	734
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1747	1966	629	708	638	717	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	609	686	613	690	617	694	1749	1968	630	710	639	719	1737	1956	652	734
Ant. ke kant. P. M.	610	686	614	691	617	694	1356	1507	631	710	640	719	1737	1956	653	734
Prosby	610	687	614	691	617	694	1750	1969	631	710	640	720	1731	1950	653	735
Záv. modlitba	612	689	612	689	1355	1505	1355	1507	634	713	634	713	1359	1511	655	737
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DIVES IN MISERICORDIA

Jan Pavel II. • Z latinského originálu přeložily
S. M. Terezie Brichtová, OP a PhDr. Markéta Koronhályová

Reedice českého vydání encykliky Jana Pavla II. o Božím milosrdenství. Vyšlo s církevním schválením.

Jiří Brauner • Reedice 1. vydání
Brož., 128 x 200 mm, 60 stran, 48 Kč

MÉ PŘÁTELSTVÍ S JANEM PAVLEM II.

Joachim Meisner • Z němčiny přeložila Jindra Hubková

Přátelství mezi kardinálem Joachimem Meisnerem a papežem Janem Pavlem II. začalo v roce 1975 při cestě poutníků z tehdejší NDR do polského Krakova. Německý kardinál nejprve formou vzpomínek, ve druhé části knihy pak v rozhovoru líčí, jak hluboce se do jeho paměti vtiskly okamžiky strávené s krakovským arcibiskupem a pozdějším papežem Karolem Wojtylou. Kardinálovo svědectví je doplněno fotografiemi z jeho osobního archivu.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., 130 x 190 mm, 72 stran + 8 stran obrazové přílohy, 139 Kč

MARIÁNSKÉ INSPIRACE

Gabriel Amorth • Z italského přeložila Terezie Brichtová, OP

S G. Amorthem můžeme po celý měsíc každý den rozjímat o Mariině životě, o tom, jak je Maria skrytá i zjevně přítomná v Písmu svatém a v celém díle vykoupení. Povede nás i k zamyšlení, nakolik čerpáme z příkladu Ježíšovy matky a nakolik je matkou i nám. Autor knihy, mariolog a známý italský exorcista, z vlastní zkušenosti ví, jak mocně působí jméno Bohorodičky proti útokům zlého ducha.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115 x 180 mm, 144 stran, 149 Kč

POSELSTVÍ PANNY MARIE - 2. DÍL

Poselství Panny Marie, která vyslovila v letech 1996 až 2007 v Medžugorje. Navíc je připojeno i několik zamyšlení dvou františkánů, kteří byli v duchovní správě medžugorské farnosti, fra. dr. Slavka Barbariće a fra Ljuba Kurtoviće.

VÉRITÉ • Křídový papír, brož.,
105 x 180 mm, 136 stran, 120 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1